

ROBERT GALBRAITH

The background of the cover is a photograph of a narrow, cobblestone street in a city at night. The street is illuminated by a warm, golden light, likely from street lamps or building lights, creating a strong silhouette of a person walking away from the viewer towards the end of the street. The buildings on either side are dark, with some windows glowing. The overall mood is mysterious and atmospheric.

V SLUŽBÁCH
ZLA

Tretí prípad Cormorana Strikea

PLUS

V službách zla

Aj v tlačenej verzii

Objednať si môžete na stránke

www.nakladatelstviplus.cz

www.albatrosmedia.sk

Robert Galbraith

V službách zla – e-kniha

Copyright © Albatros Media a.s., 2016

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

ROBERT GALBRAITH

V SLUŽBÁCH
ZLA

Preložila Diana Ghaniová

PLUS

CAREER OF EVIL

First published in Great Britain in 2015 by Sphere

Copyright © 2015 J.K. Rowling

Cover Design & Photography: Nico Tylor

© Little Brown Book Group Limited 2015

Osobnostné práva boli uplatnené.

Všetky postavy a udalosti v tejto knihe okrem tých, ktoré sú verejne známe, sú vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, či už živými, alebo mŕtvymi, je čisto náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', uchovávať v informačnom systéme, prenášať v žiadnej forme ani žiadnymi prostriedkami bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa a ani sa nesmie šíriť v inej forme väzby či obálky ako v tej, v ktorej je vydaná, a bez toho, aby následný subjekt, ktorý odkúpi toto autorské právo, sa nemusel zaviazat' dodržiavať obchodné podmienky vrátane tejto podmienky.

Plné znenie licenčných copyrightov je na stranách 498 – 501.

Úryvky z textov Blue Öyster Cult z rokov 1967 – 1994 sú citované s láskavým súhlasom Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd.

www.blueoystercult.com

Album *Don't Fear the Reaper: The Best of Blue Oyster Cult* od Sony Music Entertainment Inc teraz možno dostať na iTunes a u všetkých zvyčajných predajcov hudby.

Translation © Diana Ghaniová, 2016

ISBN v tlačenej verzii 978-80-259-0529-6

ISBN e-knihy 978-80-259-0540-1

Venujem Séanovi a Matthewovi Harrisovi.

*Robte si s týmto venovaním, čo len chcete,
len ho ne...
ne...
nepoužite na obočie.*

I choose to steal what you choose to show
And you know I will not apologize –
You're mine for the taking.

I'm making a career of evil...

Blue Öyster Cult, 'Career of Evil'
Lyrics by Patti Smith

*Chcem si privlastniť, čo vystavuješ na obdiv,
a ty vieš, že sa neospravedlním –
si moja, vezmem si ťa.*

Budem bojovať v službách zla...

Blue Öyster Cult: *V službách zla*
Text: Patti Smith

1

2011

This Ain't the Summer of Love *Toto nie je leto lásky*

Nepodarilo sa mu zmyť zo seba všetku jej krv. Pod nechtom ľavého prostredníka sa ako zátvorka črtala tmavá čiara. Začal ju vyškrabávať, hoci sa mu celkom páčila: spomienka na včerajšie potešenie. Po chvíli márneho drhnutia si napokon strčil krvavý prst do úst a začal sať. Chuť železa mu pripomenula pach krvi, ktorá prudko vystrekla na vykachličkovanú dlážku, poffrkala steny, premočila mu džínsy a uteráky broskyňovej farby – mäkučké, suché, úhľadne poskladané – premenila na krvou nasiaknuté handry.

Dnes ráno mu farby pripadali akési jasnejšie a celý svet krajší. Ovládol ho pokoj a povznášajúci pocit, akoby ju pohltil, akoby dostal jej život transfúziou do krvi. Keď ich zabijete, patria vám: pripútate si ich oveľa mocnejším putom, ako vie poskytnúť sex. Už len to, že ste ich videli v okamihu smrti, je dôvernejšie ako čokoľvek, čo spolu môžu zažiť dve živé telá.

Vzrušovala ho myšlienka, že nikto nevie, čo urobil a čo plánuje. V slabom aprílovom svetle sa opieral o vyhriatu stenu, celý šťastný a spokojný si cmúľal prostredník a upieral zrak na protílahlý dom.

Nebol to ktovieako pekný dom. Obyčajný. No určite sa v ňom žije lepšie ako v tom stiesnenom byte, kde v čiernych plastových vreciach čakajú

na spálenie šaty stuhnuté od včerajšej krvi a za kuchynským drezom sa skrývajú vyleštené nože vyčistené bielidlom.

K domu patrilo čierny plot, malá predzáhradka a trávnik, ktorý bolo treba pokosiť. Dvoje biele vchodové dvere tesne pri sebe naznačovali, že trojposchodovú budovu prestavali na dva byty. Na prízemí bývala dievčina menom Robin Ellacottová. Hoci si dal záležať, aby zistil jej pravé meno, v hlave ju volal Sekretárka. Práve videl, ako sa mihla v arkierovom okne. Lahko ju spoznal podľa výrazných vlasov.

Sledovanie Sekretárky preňho predstavovalo niečo navyše, akýsi príjemný bonus. Mal ešte niekoľko hodín čas, a tak si povedal, že sa na ňu pôjde pozrieť. Dnes bol deň odpočinku: prestávka medzi veľkolepým včerajškom a zajtrajškom: medzi uspokojením z toho, čo urobil, a vzrušením z toho, čo príde.

Dvere na pravej strane sa nečakane otvorili a Sekretárka vyšla von v sprievode nejakého muža.

Ešte vždy sa opieral o vyhriatu stenu a pozoroval ulicu s tvárou obrátenou bokom k nim, aby sa zdalo, že na niekoho čaká. Ani jeden z nich mu nevenoval pozornosť. Bok po boku vykročili po ulici. Dal im asi minútový náskok a pustil sa za nimi.

Ona mala na sebe džínsy, ľahkú bundu a čížmy s rovnou podrážkou. V slnečnom svetle nadobudli jej dlhé vlnité vlasy červenkastý nádych. Zazdalo sa mu, že medzi tými dvoma vládne istá odmeranosť. Nerozprávali sa.

Vedel odhadnúť druhých. Odhadol a očaril dievča, ktoré včera zomrelo obklopené krvou nasiaknutými broskyňovými uterákmi.

Sledoval ich s rukami vo vreckách, kráčajúc po ulici v obytnej štvrti, akoby šiel niekam na nákup, a v to jasné ráno nepôsobili jeho slnečné okuliare vôbec nápadne. Stromy sa mierne kývali v slabom jarnom vánku. Na konci ulice dvojica zabočila doľava na širokú rušnú dopravnú tepnu lemovanú kancelárskymi budovami. Keď míňali ealinskú radnicu, vysoko nad ním sa v slnečných lúčoch zaleskli okenné tabule.

Sekretárkin spolubývajúci alebo priateľ, či kto to vlastne bol – zboku mal ostré črty a hranatú bradu –, jej práve niečo hovoril. Odpovedala stroho a ani sa neusmiala.

Ženy sú malicherné, odporné, obmedzené špiny. Urážlivé suky, všetky do jednej. Očakávajú, že chlap urobí všetko, len aby boli šťastné. Až keď pred vami ležia mŕtve a prázdne, sú konečne očistené, záhadné, ba dokonca nádherné. Vtedy patria iba vám, nemôžu sa hádať, zápasiť ani odísť. Sú vaše a môžete si s nimi robiť, čo sa vám zachce. Tá včerajšia bola ťažká a poddajná, teda keď z nej nechal vyteciť všetku krv. Jeho hračka v životnej veľkosti.

Kráčal za Sekretárkou a jej priateľom cez rušné nákupné centrum Arcadia. Zakrádal sa za nimi ako prízrak alebo boh. Videli ho vôbec davy ľudí, čo sa v sobotu vybrali na nákupy, alebo bol premenený, dvojnásobne živý, obdarený neviditeľnosťou?

Prišli na autobusovú zastávku. Držal sa obďaleč, predstieral, že pozerá cez dvere do indickej reštaurácie, na kopy ovocia pred zelovocom a kartónové masky princa Williama a Kate Middletonovej, zavesené v okienku novinového stánku, a pritom sledoval ich odraz v skle.

Chystali sa nastúpiť na autobus číslo 83. Nemal pri sebe veľa peňazí, no sledovať ju bola taká zábava, že ešte nechcel skončiť. Nastúpil za nimi a začul, že muž spomína Wembley Central. Kúpil si lístok a vyšiel za nimi na poschodie.

Dvojica si našla miesta vedľa seba úplne vpredu. On si sadol neďaleko k nevrlej žene, ktorú prinútil odsunúť tašky s nákupom. Pomedzi mrmlanie ostatných cestujúcich k nemu občas doľahli ich hlasy. Keď sa nezhovárali, Sekretárka sa bez úsmevu dívala z okna. Nechcela ísť tam, kam mali namierené, tým si bol istý. Keď si z očí odhrnula pramienok vlasov, všimol si, že nosí zásnubný prsteň. Takže sa bude vydávať... alebo si to aspoň myslí. Slabý úsmev ukryl za vyhrnutý golier bundy.

Cez špinavé okná autobusu prenikali teplé lúče poludňajšieho slnka. Pristúpila skupinka mužov, ktorí zaplnili okolité sedadlá. Niektorí mali na sebe červeno-čierne ragbyové dresy.

Zrazu mal pocit, akoby žiara dňa potemnela. Tie dresy s polmesiacom a hviezdou v ňom vyvolávali nepríjemné asociácie. Pripomínali mu časy, keď sa necítil ako boh. Nechcel si ten pekný deň poškrvniť dávnymi

spomienkami, zlými spomienkami, no jeho povznesená nálada sa rýchlo vytrácala. Nahnevany – týnedžer zo skupinky zachytil jeho pohľad, no rýchlo sa vyľakane odvrátil – vstal a zamieril naspäť ku schodom.

Tyče pri dverách sa pevne držal otec s malým synom. Výbuch zlosti kdesi v žalúdku: *on* mal mať syna. Presnejšie, *ešte vždy* mal mať syna. Predstavil si, že chlapec stojí pri ňom, vzhliada k nemu a obdivuje ho – no jeho syn bol dávno preč a jediný, kto za to mohol, bol muž menom Cormoran Strike.

Cormoranovi Strikeovi sa však pomstí. Urobí mu zo života peklo.

Keď vystúpil, zadíval sa na predné sklo autobusu a naposledy zazrel Sekretárkinu zlatistú hrivu. Znova ju uvidí o necelých dvadsaťštyri hodín. Tá myšlienka mu pomohla potlačiť náhly záchvat zlosti, ktorý v ňom vyvolal pohľad na dresy klubu Saracens. Autobus s rachotom odfrčal. On vykročil opačným smerom a cestou sa upokojoval.

Mal skvelý plán. Nikto nič netušil. Nikto ho nepodozrieval. A doma v chladničke naňho čakalo čosi naozaj výnimočné.

2

A rock through a window never comes with a kiss.

Blue Öyster Cult, 'Madness to the Method'

Kameň hodený do okna nikdy nesprevádza bozk.

Blue Öyster Cult: *Pobraj sa s pravidlami*

Robin Ellacottová mala dvadsaťšesť rokov a už vyše roka bola zasnúbená.

Vydávať sa mala pred tromi mesiacmi, no pre nečakané úmrtie budúcej svokry obrad odložili. Za tie tri mesiace od plánovanej svadby sa veľa zmenilo. Ktovie, či by s Matthewom vychádzali lepšie, keby si vymenili manželský sľub. Dohadovali by sa menej, keby pod zařirovým snubným prsteňom, ktorý jej začínal byť trochu voľný, mala aj zlatú obrúčku?

Bol pondelok ráno, Robin sa predierala pomedzi trosky na Tottenham Court Road a v duchu znova prežívala včerajšiu hádku, ku ktorej sa schylovalo už pred odchodom z domu na ragbyový zápas. Robin mala pocit, že s Matthewom sa hádajú po každom stretnutí so Sarah Shadlockovou a jej priateľom Tomom. Spomenula to aj počas hádky, ktorá visela vo vzduchu už počas zápasu a pretiahla sa až do skorých ranných hodín.

„Sarah provokovala, preboha, čo to nechápeš? V jednom kuse sa naňho pypytovala a nechcela s tým prestať. Ja som s tým nezačala...“

Večne rozkopané okolie stanice Tottenham Court Road bránilo Robin v ceste do práce od prvého dňa, keď začala pracovať v súkromnej detektívnej agentúre na Denmark Street. Na nálade jej nepridalo, ani keď sa potkla o veľký kus betónu, no po niekoľkých ťačkavých krokoch znova

nadobudla rovnováhu. Z hlbkej jamy plnej mužov v prilbách a reflexných vestách k nej doľahol piskot a neslušné poznámky. Robin si odhrnula z očí dlhé medové vlasy. V tvári bola celá červená, no nevšímala si ich. V myšlienkach sa ustavične vracala k Sarah Shadlockovej a jej zlomyseľným neodbytným otázkam o Robininom šéfovi.

„Je *zvláštne* príťažlivý, no nie? Vyzerá trochu zničené, ale to mi nikdy neprekážalo. Je taký sexi aj naživo? Je dosť mohutný, však?“

Robin videla, ako Matthew zatína zuby, a snažila sa odpovedať chladne a ľahostajne.

„V kancelárii sedíte len vy dvaja? Naozaj? Fakt tam nie je nikto iný?“

Krava, pomyslela si Robin, ktorej zvyčajná dobrosrdečnosť sa nevzťahovala na Sarah Shadlockovú. *Presne vedela, čo robí.*

„Naozaj dostal v Afganistane vyznamenanie? Fakt? Fíha, takže je ešte aj vojnový hrdina?“

Robin sa zo všetkých síl snažila zastaviť Sarah, ktorá ako jediná ospevovala Cormorana Strikea, ale nepodarilo sa jej to. Do konca zápasu sa do Matthewovho správania k snúbenici vkradol chlad. Nespokojnosť mu však nebránila cestou späť z Vicarage Road so smiechom žartovať so Sarah. Tom, ktorý bol podľa Robin rovnako nudný ako hlúpy, sa rehotal s nimi, nevnímajúc akýkoľvek podtón.

Predierala sa pomedzi okoloidúcich, ktorí takisto obchádzali priekopy na ceste, a napokon prešla na druhú stranu cesty. Kráčala v tieni betónového monolitu Centre Point s mriežkovým vzorom a znova sa v nej dvíhal hnev. Spomenula si totiž, čo jej Matthew povedal o polnoci, keď sa hádka opäť rozhorela.

„Musíš o ňom v jednom kuse rozprávať? Počul som, ako si Sarah vravela...“

„*Nezačala som* o ňom rozprávať ja, ale *ona*, nepočúval si...“

Matthew ju však začal napodobňovať vysokým imbecilným hlasom, ktorý používal na všetky ženy: „*Ach, má také krásne vlasy...*“

„Doriti, ty si totálne paranoidný!“ skríkla Robin. „*Sarah* tárala o vlasoch Jacqua Burgera, nie o Cormoranových, a ja som len povedala...“

„*Nie o Cormoranových,*“ zopakoval tým debilným upišaným hlasom. Robin zabočila na Denmark Street rovnako zúrivá ako pred ôsmimi hodinami, keď sa vyrútila zo spálne a šla si ľahnúť na pohovku.

Sarah Shadlocková, prostá Sarah Shadlocková, ktorá s Matthewom chodila na univerzitu a robila všetko možné, len aby ho odlákala od Robin – od dievčaťa, ktoré zostalo v Yorkshire... Keby mala istotu, že Sarah už v živote neuvidí, hrozne by sa potešila, no v júli im príde na svadbu. A nepochybne im bude otravovať manželský život a možno sa jedného dňa pokúsi votrieť aj do Robininej kancelárie, aby sa zoznámila so Strikeom, teda ak má oňho ozajstný záujem a nevyužíva ho len na to, aby medzi Robin a Matthewa zasiala nezhody.

Nikdy ju neoznámim s Cormoranom, pomyslela si zlostne Robin a podišla ku kuriérovi, ktorý stál pred vchodom do kancelárie. Na rukách mal rukavice, v jednej držal podložku na písanie a v druhej dlhý hranatý balíček.

„Je to pre Ellacottovú?“ opýtala sa Robin, keď pristúpila bližšie. Čakala totiž, kedy jej doručia jednorazové fotoaparáty zabalené v kartóne slonovinej farby, ktoré mali slúžiť ako darčeky pre svadobných hostí. V poslednom čase mala taký nepravidelný pracovný čas, že bolo pre ňu jednoduchšie dať si doručiť internetové objednávky do práce ako do bytu.

Kuriér prikývol a otrčil jej podložku na písanie, ani si nezložil helmu. Robin sa podpísala a prevzala dlhý balíček, ktorý bol oveľa ťažší, ako očakávala. Strčila si ho pod pazuchu s pocitom, že sa v ňom posunul jediný veľký predmet.

„Ďakujem,“ povedala, no kuriér sa už stihol odvrátiť a prehodiť nohu cez motocykel. Keď odomykala dvere do budovy, počula, ako odfrčal.

Vyšla po kovovom schodisku, ktoré sa točilo okolo pokazeného výťahu pripomínajúceho klietku. Vzduchom sa niesla ozvena jej krokov. Keď odomkla a otvorila sklené dvere, odrazilo sa od nich svetlo. Vyňímá sa na nich tmavý vygravírovaný nápis: C. B. STRIKE, SÚKROMNÝ DETEKTÍV.

Naschvál prišla skôr. Boli totiž zaplavení prípadmi a chcela dorobiť nejaké papierovačky, skôr ako sa pustí do každodenného sledovania mla-

dej ruskej striptízovej tanečnice. Z ťažkých krokov nad hlavou usúdila, že Strike je ešte vo svojom byte o poschodie vyššie.

Robin položila podlhovastý balíček na stôl, vyzliekla si kabát, spolu s kabelkou ho zavesila na háčik pri dverách, rozsvietila svetlo, napustila vodu do kanvice, zapla ju a vzala zo stola ostrý otvárač na listy. Spomenula si, ako Matthew kategoricky odmietol uveriť, že obdivovala kučeravú hriavu krídelníka Jacqua Burgera, a nie Strikeove krátke vlasy, ktoré (úprimne povedané) vyzerajú skôr ako chlpy. Zúrivo zabodla otvárač do balíčka, rozrezala ho a otvorila.

V škatuli bola bokom napchatá odseknutá ženská noha s ohnutými prstami, aby sa do nej zmestila.

3

Half-a-hero in a hard-hearted game.

Blue Öyster Cult, 'The Marshall Plan'

Polovičný hrdina v bezcitnej hre.

Blue Öyster Cult: *Marshallov plán*

Robinin výkrik sa odrazil od okien. Cúvla od stola, nespúšťajúc zrak z tej odpornej veci, ktorá na ňom ležala. Noha bola hladká, štíhla a bledá, a keď otvárala balíček, nechtiac sa o ňu ošuchla prstom. Pokožka bola na dotyk ako studená guma.

Sklené dvere sa rozleteli vo chvíli, keď si pritisla ruky na ústa a podarilo sa jej umlčať výkrik. Stál v nich meter deväťdesiat vysoký, zachmúrený Strike v rozopnutej košeli, spod ktorej mu vytýčali husté tmavé chlpy.

„Čo do...“

Sledoval jej pohľad a všimol si nohu. Cítila, ako ju drsne chytil za rameno a vyviedol na odpočívadlo.

„Kto ju doručil?“

„Kuriér,“ odpovedala. Dovolila mu odvieŕť ju o poschodie vyššie. „Na motorke.“

„Počkaj tu. Zavolám políciu.“

Keď za ňou zatvoril dvere svojho bytu, zostala nehybne stáť na mieste a s tlúčúcim srdcom počúvala jeho kroky. Vrátil sa na prízemie.

Do hrdla jej stúpala kyselina. Noha. Práve dostala nohu. Pred chvíľou

pokojne vyniesla na poschodie nohu, ženskú nohu v škatuli. Čia je to noha? A kde je zvyšok?

Podišla k najbližšej plastovej čalúnenej stoličke s kovovými nohami, ktorá pôsobila dosť lacno, a sadla si s prstami ešte vždy pritisnutými na zmeravených perách. Spomenula si, že balíček bol adresovaný jej.

Strike zatiaľ stál pri okne v kancelárii s výhľadom na Denmark Street a s mobilom pri uchu si premeriaval ulicu, či na nej nezazrie kuriéra. Kým sa vrátil na recepciu a začal skúmať otvorený balíček na stole, spojil sa s políciou.

„Noha?“ zopakoval detektív inšpektor Eric Wardle na druhom konci linky. „Akože ozajstná *noha*?“

„A nie je to ani moja veľkosť,“ zažartoval Strike, čo by si v prítomnosti Robin nedovolil. Spod vyhrnutej nohavice trčala kovová konštrukcia, ktorá mu slúžila ako pravý členok. Keď začul Robinin krik, práve sa obliekal.

Len čo to dopovedal, uvedomil si, že je to pravá noha – presne tá končatina, ktorá chýba aj jemu, a že je odrezaná pod kolenom, presne tam, kde bola amputovaná aj tá jeho. S mobilom na uchu sa pozornejšie zadíval na nohu a do nosa mu udrel nepríjemný pach nedávno rozmrazeného kurčaťa. Biela pokožka: hladká, bledá, zle oholená, no inak dokonalá, až na starú zelenkastú modrinu na lýtku. Mala ostré svetlé chĺpky a za nenalakovanými nechtami trocha špiny. Preseknutá holenná kosť obklopená mäsom sa leskla ako ľad. Čistý rez. Strike predpokladal, že je od sekery alebo sekáčika na mäso.

„A podľa teba je ženská?“

„Vyzerá tak...“

Strike si všimol ešte niečo. Na lýtku tesne pod miestom rezu bola jazva. Stará jazva nijako nesúvisiaca so zranením, v dôsledku ktorého sa noha oddelila od zvyšku tela.

Koľkokrát počas detstva stráveného v Cornwalle zostal zaskočený, keď stál chrbtom k zradnému moru? Tí, čo dobre nepoznali oceán, zabúdali, aký je tvrdý a brutálny. Ohromilo ich, keď do nich narazil silou studeného kovu. Strike čelil strachu, pracoval s ním a zvládal ho počas celej svojej

kariéry, no pri pohľade na tú starú jazvu mu na okamih vyrazila dych hrôza o to príšernejšia, že ju nečakal.

„Si ešte tam?“ opýtal sa Wardle na druhom konci linky.

„Čože?“

Strikeov dvakrát zlomený nos delilo od odrezanej ženskej nohy len niekoľko centimetrov. Spomínal si na zjazvenú nohu dieťaťa, na ktoré nikdy nezabudol... Koľko času uplynulo, odkedy ju videl naposledy? Koľko by mala teraz rokov?

„Najskôr si zavolať mne, lebo...“ napovedal mu Wardle.

„Hej.“ Strike sa prinútil sústrediť. „Bol by som radšej, keby si na tom robil ty, ale ak nemôžeš...“

„Som na ceste,“ povedal policajt. „O chvíľu som tam. Nikam nechod.“

Strike vypol telefón a položil ho na stôl, nespúšťajúc zrak z nohy. Až teraz si všimol, že je pod ňou odkaz napísaný na stroji.

Britská armáda vycvičila Strikea v oblasti vyšetrovacích postupov, a tak odolal silnému pokušeniu vytiahnuť ho a prečítať. Nesmie poškvrniť forenzné dôkazy. Namiesto toho sa neisto prikrčil, aby si mohol prečítať adresu visiacu dolu hlavou na otvorenom veku.

Škatuľa bola naozaj adresovaná Robin, čo sa mu vôbec nepozdávalo. Jej meno bolo vyhláskované správne, naklepané na bielej nálepke s adresou ich kancelárie. Pod nálepkou bola ďalšia. Strike prižmúril oči, rozhodnutý nepohnúť škatuľou ani preto, aby lepšie videl na adresu, a zistil, že pôvodným adresátom na škatuli bol istý „Cameron Strike“. Odosielateľ prelepil pôvodnú nálepku druhou, na ktorej stálo „Robin Ellacottová“. Prečo si to rozmyslel?

„Doriti,“ zanádal ticho.

S istou námahou sa vystrel, zvesil z háčika za dverami Robininu kabelku, zamkol sklené dvere a zamieril na poschodie.

„Polícia je na ceste,“ oznámil jej a položil pred ňu kabelku. „Nedáš si čaj?“

Prikývla.

„Nechceš doň brandy?“

„Nijaké brandy nemáš,“ povedala. Hlas mala trochu zachrípnutý.

„Hľadala si ho?“

„Isteže nie!“ vyhlásila. Keď videl, ako ju pobúrila predstava, že sa mu hrabala v skrinkách, musel sa usmiať.

„Ibaže nie si... nie si ten typ, čo má doma brandy na upokojenie.“

„Nechceš pivo?“

Pokrútila hlavou. Nedokázala vyčariť úsmev.

Strike urobil čaj a sadol si oproti nej so svojím hrnčekom. Vyzeral presne na to, čím bol: mohutným bývalým boxerom, ktorý priveľa fajčí a pričasto sa stravuje v reštauráciách s rýchlym občerstvením. Mal hrubé obočie, sploštený asymetrický nos a ak sa náhodou neusmieval, tak aj zachmúrený namrzený výraz. Jeho husté tmavé kučeravé vlasy, ešte vlhké po sprche, jej pripomenuli Jacqua Burgera a Sarah Shadlockovú. Mala pocit, akoby tá hádka patrila do iného života. Odkedy vyšla na poschodie, na Matthewa si spomenula len na okamih. Hrozila sa predstavy, ako mu porozpráva, čo sa dnes stalo. Bude sa hnevať. Netešilo ho, že pracuje pre Strikea.

Vzala do rúk vriaci čaj, no hneď ho aj odložila, ani sa nenapila. „Pozrel si sa na... na ňu?“ zamrmlala.

„Hej,“ odvetil Strike.

Netušila, na čo ešte sa ho opýtať. Odrezaná noha. Celá situácia bola taká príšerná a groteskná a všetky otázky jej pripadali absurdné a netaktické. *Nespoznal si ju? Prečo ju podľa teba poslal? A tá najpálčivejšia zo všetkých: A prečo mne?*

„Polícia sa bude vypytovať na toho kuriéra,“ povedal.

„Viem,“ prikývla Robin. „Snažila som sa rozpamätať na všetko, čo s ním súvisí.“

Ozval sa bzučiak na vchodových dverách.

„To bude Wardle.“

„Wardle?“ zopakovala prekvapene.

„Priateľskejšieho poliša nepoznáme,“ pripomenul jej. „Zostaň tu, privediem ho.“

V priebehu minulého roka sa Strikeovi podarilo upadnúť do nemilosti príslušníkov metropolitnej polície, a to nie celkom vlastnou vinou. Novinové články, ktoré do neba vychvaľovali jeho dva najvýznamnejšie detektívne úspechy, pochopiteľne dráždili tých policajtov, ktorých tromfol. No Wardle, ktorý mu poskytol pomoc v prvom prípade, takisto zožal svoj podiel slávy a vzťahy medzi nimi zostali relatívne priateľské. Robin videla inšpektora len v novinových správach o prípade. Na súde sa ich cesty nestretli.

Ukázalo sa, že je to pekný muž s hustými gaštanovohnedými vlasmi a čokoládovými očami v džínsoch a koženej bunde. Strike nevedel, či ho väčšmi pobavilo alebo nahnevalo, že len čo Wardle vošiel do miestnosti, mimovoľne si Robin premeral: pohľadom cikcakovito preletel jej vlasy aj postavu a pristavil sa na ľavej ruke so zásnubným prsteňom so zafirom a diamantmi.

„Eric Wardle,“ predstavil sa hlbokým hlasom s úsmevom, ktorý sa Strikeovi zdal zbytočne príliš očarujúci. „Toto je detektívka seržantka Ekwensiová.“

Sprevádzala ho chudá černoška s uhladenými vlasmi zviazanými do uzla, ktorá venovala Robin rýchly úsmev. Robin zistila, že prítomnosť ďalšej ženy v nej vyvoláva neprimeranú útechu. Seržantka Ekwensiová sa rozhládla po Strikeovej ospevovanej garsónke.

„Kde je ten balík?“ opýtala sa.

„O poschodie nižšie,“ odvetil Strike a z vrecka vytiahol kľúče od kancelárie. „Ukážem vám ho. Ako sa má manželka, Wardle?“ dodal, keď sa chystal vyjsť z miestnosti v sprievode seržantky Ekwensiovej.

„Čo ťa do toho?“ odvetil policajt, sadol si k stolu oproti Robin, otvoril zápisník, a jej sa uľavilo, že sa prestal správať ako psychologický poradca.

„Keď som sa blížila, už stál pred dverami,“ vysvetlila mu, keď sa jej opýtal, ako tá noha prišla. „Myslela som si, že je to kuriér. Bol celý v čiernej koži – celý v čiernom okrem modrých pásičiek na pleciach. Mal čiernu helmu so sklopeným zrkadlovým priezorom. Výška určite aspoň meter osemdesiat. Bol odo mňa o dvanásť až pätnásť centimetrov vyšší, aj keď si odmyslím helmu.“

„Postava?“ Wardle si robil poznámky do zápisníka.

„Zdal sa mi dosť mohutný, no pravdepodobne ho trochu zväčšovala aj tá bunda.“

Robin nechtiac pohľadom zablúdila na Strikea, ktorý sa vrátil do miestnosti. „Teda nie...“

„Nie taký vypasený ako šéf?“ nadhodil Strike, keď zachytil jej slová, a Wardle, ktorý sa nikdy nezdráhal detektíva podpichnúť alebo si to aspoň užiť, sa tlmene zasmial.

„Mal rukavice,“ pokračovala Robin bez úsmevu. „Čierne kožené motorkárske rukavice.“

„Pravdaže bol v rukaviaciach,“ povedal Wardle a dopísal si poznámku. „Predpokladám, že v súvislosti s motorkou ste si nevšimli nič.“

„Bola to červeno-čierna honda,“ odvetila Robin. „Všimla som si logo – ten symbol s krídlom. Tipujem, že kubatúra sedemstopäťdesiat cc. Bola dosť veľká.“

Wardle sa zatváril ohromene a zároveň uznanlivo.

„Robin je nadšená motoristka,“ vysvetlil Strike. „Jazdí ako Fernando Alonso.“

Robin by bola najradšej, keby sa Strike prestal tváriť veselo a ľahkovážne. O poschodie nižšie predsa leží ženská noha. Kde je zvyšok tela? Nesmie plakať. Kiežby sa bola lepšie vyspala. Tá sprostá pohovka... V poslednom čase na nej strávila priveľa nocí...

„Prinútil vás podpísať prevzatie?“ opýtal sa Wardle.

„Nepovedala by som, že ma prinútil. Nastavil mi podložku a ja som to urobila automaticky.“

„Čo bolo na tej podložke?“

„Vyzeralo to ako faktúra alebo...“

Zatvorila oči a snažila sa rozpamätať. Keď sa nad tým zamyslela, formulár pôsobil amatérsky, akoby ho niekto dal dokopy na notebooku. Povedala to aj nahlas.

„Čakali ste balík?“ chcel vedieť Wardle.

Robin mu vysvetlila, že čakala jednorazové fotoaparáty na svadbu.

„Čo urobil, keď ste ho prevzali?“

„Nasadol na motorku a odišiel. Zabočil na Charing Cross Road.“

Ozvalo sa klopanie a do bytu vošla seržantka Ekwensiová s odkazom, ktorý si Strike všimol pod nohou, vloženým do vrecúška na dôkazy.

„Prišli z forenzného,“ oznámila Wardlovi. „Tento odkaz bol v balíku. Bolo by fajn zistiť, či to slečne Ellacottovej niečo nehovorí.“

Policajt vzal do rúk odkaz v polyetylénovom obale a zamračene ho preletel.

„Je to nezmysel,“ povedal a začal čítať nahlas: „*A harvest of limbs, of arms, and of legs, of necks...*“

„... *that turn like swans,*“ skočil mu do reči Strike, ktorý sa opieral o sporák a stál pridaleko, takže na odkaz určite nedovidel, „*as if inclined to gasp or pray.* Žatva končatín, rúk, nôh a krkov, ktoré sa vykrúcajú ako labute, akoby túžili vzdychať či prosiť.“

Zvyšní traja naňho vytreštili oči.

„Je to text piesne,“ vysvetlil im. Robin sa nepáčil výraz na jeho tvári. Videla, že tie slová preňho niečo znamenajú. Niečo zlé. „Z poslednej slohy piesne *Mistress of the Salmon Salt* od kapely Blue Öyster Cult.“

Seržantka Ekwensiová zdvihla ceruzkou zvýraznené tenké obočie.

„Od koho?“

„Od slávnej rockovej kapely zo sedemdesiatych rokov.“

„Predpokladám, že ich veci dobre poznáš,“ prehodil Wardle.

„Poznám ten song,“ odvetil Strike.

„Vari vieš, kto ti ju poslal?“

Strike zaváhal. Kým z neho zvyšní traja nespúšťali zrak, myslou mu preletela zmätená séria obrazov a spomienok. *Chcela zomrieť*, vravel hlboký hlas. *Quicklime girl. Dievča ako pálené vápno.* Chudá nôžka dvanásťročného dievčaťa, zjazvená spleťou striebřistých čiar. Nenávisťne prižmúrené drobné tmavé oči. Tetovanie žltej ruže.

A napokon – v závese za všetkými ostatnými spomienkami – sa mu pred očami zjavilo to, čo by možno niekomu inému zišlo na um ako prvé: obvinenie, v ktorom sa spomínal odseknutý penis poslaný policajnému informátorovi.

„Vieš, kto ti ju poslal?“ zopakoval inšpektor.

„Možno.“ Strike pozrel na Robin a seržantku Ekwensiovú. „Radšej by som sa o tom porozprával v súkromí. Máš od Robin všetko, čo potrebuješ?“

„Ešte mi chýba vaše meno, adresa a tak ďalej,“ povedal Wardle. „Vanessa, postaráš sa o to?“

Seržantka Ekwensiová podišla bližšie so svojím zápisníkom.

Kovová ozvena krokov oboch mužov o chvíľu stíchla. Hoci Robin netúžila znova hľadiet na odseknutú nohu, našťvalo ju, že ju nevzali so sebou. Na škatuli bolo predsa napísané *jej meno*.

Odporný balík ešte vždy ležal na stole o poschodie nižšie. Seržantka Ekwensiová vpustila dnu dvoch Wardlových kolegov. Keď popri nich prechádzal ich nadriadený v spoločnosti súkromného detektíva, jeden fotografoval a druhý rozprával do mobilu. Obaja zvedavo pozreli na Strikea, ktorý sa do istej miery preslávil práve v tom čase, keď sa mu podarilo znepriatelíť si mnohých policajtových kolegov.

Strike zatvoril dvere na svojej kancelárii a spolu s Wardlom si sadli oproti sebe k detektívovmu stolu. Inšpektor nalistoval čistú stránku v zápisníku.

„Tak teda, kto z tvojich známych s obľubou rozsekáva mŕtvolu na kusy a potom ich posielajú poštou?“

„Po prvé, Terence Malley,“ odvetil Strike po chvíľke váhania.

Wardle si nič nezapísal, len naňho cival s perom v ruke.

„Terence, Hrobár Malley?“

Strike prikývol.

„Z Haringayského zločineckého syndikátu?“

„Kolkých Terenceov, Hrobárov Malleyov poznáš?“ vyštekol netrpezlivo Strike. „A kolík z nich majú vo zvyku posielat' ľuďom časti tiel?“

„Dočerta, ako si sa zaplietol s Hrobárom?“

„Spolupráca s mravnostným v roku dvetisícosem. Drogový kartel.“

„Tá razia, vďaka ktorej ho zašili?“

„Presne tá.“

„No doriti,“ zahundral Wardle. „Tak je to jasné, nie? Ten chlap je fakt blázon, práve vyšiel z basy a má prístup k polovici londýnskych prostitútok. Ak chceme nájsť zvyšok tela, mali by sme začať prehľadávať Temžu.“

„Hej, ale svedčil som anonymne. Nikdy sa nemal dozvedieť, že som to bol ja.“

„Vždy sa nájde nejaký spôsob,“ zahundral policajt. „Harringayský zločinecký syndikát je ako skurvená mafia. Nepočul si, že Ianovi Bevinovi poslal vtáka Hatforda Aliho?“

„Áno, počul,“ odvetil Strike.

„Čo má znamenať ten song? Nejaká drbnutá žatva, či čo to bolo?“

„Práve z toho mám obavy,“ povedal pomaly detektív. „Na človeka ako Hrobár je to príliš rafinované, a práve preto si myslím, že by to mohol byť niektorý zo zvyšných troch.“

4

Four winds at the Four Winds Bar,
Two doors locked and windows barred,
One door left to take you in,
The other one just mirrors it...

Blue Öyster Cult, 'Astronomy'

*Štyri vetry v krčme U štyroch vetrov,
zamknuté dvere a zamrežované okná,
jedny dvere, ktorými smieš vojsť,
druhé sú len odrazom...*

Blue Öyster Cult: *Astronómia*

„Poznáš štyroch ľudí, ktorí by boli schopní poslať ti odseknutú nohu? Štyroch?“

Strike videl odraz Robininej zhrozenej tváre v okrúhлом zrkadle položenom pri umývadle, kde sa práve holil. Polícia konečne odniesla nohu, detektív vyhlásil, že v ten deň sa pracovať nebude, a Robin zostala sedieť za umakartovým stolíkom v obývačke spojenej s kuchyňou s druhým hrnčekom čaju v rukách.

„Pravdupovediac,“ vyhlásil, zoškrabávajúc si z brady strnisko, „myslím, že sú len traja. Možno som urobil chybu, keď som Wardlovi povedal o Malley.“

„Prečo?“

Porozprával jej o tom, ako sa nakrátko zaplietol s profesionálnym zločincem, ktorý naposledy skončil vo väzení aj vďaka jeho svedectvu.

„... a Wardle je teraz presvedčený, že Harringayský zločinecký syndikát zistil, kto som. No ja som tesne po výpovedi odišiel do Iraku a ešte som

nepočul, že by niekto odhalil krytie dôstojníka Špeciálneho vyšetrovacieho útvaru len preto, lebo svedčil na súde. Ani ten text piesne neukazuje na Hrobára. Nemá vo zvyku takto vymýšľať.“

„Ale odrezal časti tiel svojim predchádzajúcim obetiam?“ opýtala sa Robin.

„Pokiaľ viem, stalo sa to len raz. A nezabúdaj, že nech to má na svedomí ktokoľvek, možno nikoho nezabil,“ odpovedal vyhýbavo Strike. „Noha možno patrí nejakej už existujúcej mŕtvole. Možno je z nemocničného odpadu. Wardle to všetko preverí. Viac sa dozvieme, až keď ju preskúmajú forenzní experti.“

Rozhodol sa nespomínať tú hroznú možnosť, že keď páchatel žene odsekol nohu, možno ešte žila.

Rozhostilo sa ticho. Strike opláchol žiletku pod vodou z kuchynského kohútika a Robin zamyslene civela von oknom.

„Nuž, Wardlovi si *musel* spomenúť aj Malleyho,“ vyhlásila napokon, obrátila sa k Strikeovi a pohľady sa im stretli v zrkadle na holenie. „Keď už raz niekomu poslal... čo *vlastne* poslal?“ opýtala sa trochu nervózne.

„Penis,“ odvetil detektív. Umyl si tvár, utrel sa do uteráka a potom pokračoval: „Hej, asi máš pravdu, no čím dlhšie o tom uvažujem, tým som si istejší, že to nebol on. Hneď som späť – musím si prezliecť košeľu. Keď si zvrieskla, odtrhol som z nej dva gombíky.“

„Prepáč,“ povedala neurčito Robin a Strike zmizol v spálni.

Popíjala čaj a obzerala sa po izbe, v ktorej sedela. V jeho podkrovnom byte doteraz ešte nebola. Predtým mu nanajvýš zaklopala na dvere a doručila nejaký odkaz alebo ho tak zobúdzala, keď mali práve najviac práce a veľa toho nenaspali. Obývačka spojená s kuchyňou bola preplnená, no čistá a uprataná. Nebolo v nej prakticky nič osobné: rôznorodé hrnčeky, lacná utierka poskladaná pri plynovom horáku, nijaké fotografie ani ozdobné predmety okrem detskej kresby vojaka, pripevnenej na jednej zo skriniek.

„Kto to kreslil?“ opýtala sa, keď sa zjavil Strike v čistej košeli.

„Môj synovec Jack. Ktovie prečo ma má rád.“

„Netvár sa...“

„Netvárim sa. Nikdy neviem, ako sa mám baviť s deckami.“

„Takže si myslíš, že poznáš *troch ľudí*, ktorí by...“ začala odznova Robin.

„Mám chuť na pivo,“ prerušil ju Strike. „Poďme do Tottenhamu.“

Cestou sa pre rachot zbijačiek vo výkopoch nemohli rozprávať, no keď po Robininom boku kráčal Strike, robotníci v reflexných vestách na ňu ani nepískali, ani nepokrikovali. Napokon vošli do detektívovej obľúbenej miestnej krčmy so zdobenými pozlátanými zrkadlami, panelmi z tmavého dreva, lesklým mosadzným výčapom, kupolou z farebného skla a maľbami tancujúcich krásavíc od Felixa de Jong.

Strike si objednal veľký Doom Bar. Robin by alkohol nezniesla, a tak si vypýtala kávu.

„No?“ ozvala sa, keď sa detektív vrátil k vysokému stolu pod kupolou.

„Kto sú tí traja?“

„Nezabúdaj, možno som na falošnej stope,“ odvetil Strike a odchlípol si z piva.

„Dobre,“ nedala sa Robin. „Kto sú tí traja?“

„Zvrátené indivíduá, ktoré majú dobrý dôvod z duše ma nenávidieť.“

Strike mal pred očami vystrašené chudé dvanásťročné dievča so zjazvenou nohou, ktoré si ho premeriavalo cez nakrivo nasadené okuliare. Malo jazvu na pravej nohe? Nevedel si spomenúť. *Kriste, len nech to nie je ona...*

„Kto?“ Už strácala trepezlivosť.

„Dvaja sú z armády,“ odvetil detektív a pošúchal si strnisko na brade.

„Obaja sú šibnutí násilníci, ktorí by...“

Premohlo ho obrovské mimovoľné zívnutie. Robin čakala, kým opäť prehovorí, a uvažovala, či strávil včera večer so svojou novou priateľkou. Elin bola kedysi profesionálna huslistka a v súčasnosti pracovala ako moderátorka v rádiu. Očarujúca severská svetlovláska pripomínala Robin krajšiu Sarah Shadlockovú. To bol zrejme prvý dôvod, prečo sa jej Elin

takmer od začiatku vôbec nepozdávala. Druhý bol, že ju nazvala Strikeovou sekretárkou, hoci ju Robin mohla počuť.

„Prepáč,“ povedal Strike. „Dlho do noci som písal poznámky ku Khanovmu prípadu. Som hotový.“

Pozrel na hodinky.

„Zídeme na prízemie a dáme si niečo na jedenie? Som hrozne hladný.“

„O chvíľku. Ešte nie je ani dvanásť. Chcem, aby si mi porozprával o tých ľuďoch.“

Detektív si vzdychol.

„Tak teda dobre,“ súhlasil, a keď popri nich cestou na toaletu prešiel nejaký muž, stíšil hlas. „Donald Laing, príslušník Kráľovských hraničiarov.“ Znova si vybavil tie pichľavé oči, sústredenú nenávisť, vytetovanú ružu. „Keby ma nebolo, nedostal by doživotie.“

„Tak potom...“

„Po desiatich rokoch ho pustili,“ pokračoval Strike. „Od roku dvetisíc-sedem je na slobode. Laing nebol bežný šialenec, ale zviera – inteligentné, prefikane zviera. Ozajstný sociopat, teda aspoň podľa mňa. Dostal doživotie za niečo, čo som ani nemal vyšetrovať. Z pôvodného obvinenia by sa vyvliekol. Preto má dobrý dôvod z duše ma neznášať.“

Nepovedal však, čo Laing urobil ani prečo to on, Strike, vyšetroval. Občas – najmä keď rozprával o kariére v Špeciálnom vyšetrovacom útvara – z jeho hlasu vycítila, že sa dostal do istého bodu a ďalej nechce pokračovať. Ešte nikdy ho do toho nenútila. Neochotne sa vzdala debaty o Donaldovi Laingovi.

„A ten druhý chlap z armády?“

„Noel Brockbank. Púštna krysa.“

„Púštna... čo?“

„Siedma tanková brigáda.“

Strike bol čoraz menej zhovorčivý a tváril sa zamyslene. Robin uvažovala, či je to preto, lebo je hladný (ak mal byť prívetivý, potreboval pravidelný prísun potravy), alebo má nejaký zlovestnejší dôvod.

„Pôjdeme sa teda najesť?“ opýtala sa.

„Áno,“ prikývol, dopil pivo a postavil sa.

Útulná reštauračná miestnosť v suteréne bola vystlaná červeným kobercom a jej steny zdobili zarámované obrazy. Nachádzal sa v nej druhý bar a niekoľko drevených stolov. Sadli si a objednali si jedlo.

„Spomínal si Noela Brockbanka,“ napovedala mu Robin, keď si Strike vypýtal vyprázanú rybu s hranolčekmi a ona šalát.

„Hej, to je druhý človek s dobrým dôvodom byť na mňa našťavaný,“ vyhlásil stroho. Predtým sa nechcel baviť o Donaldovi Laingovi a teraz dával najavo ešte väčšiu neochotu diskutovať o Brockbankovi. Rozhostilo sa ticho. Detektív zachmúrene hľadel kamsi ponad Robinino plece. „Brockbank to nemá v hlave v poriadku,“ povedal napokon. „Alebo to aspoň tvrdil.“

„Dostal si ho do väzenia?“

„Nie,“ odvetil.

Zatváril sa ešte hrozivejšie. Robin čakala, no videla, že o Brockbankovi sa nič viac nedozvie.

„A čo ten tretí?“ opýtala sa.

Tentoraz Strike neodpovedal vôbec. Myslela si, že ju nepočul.

„Kto je...“

„Nechcem sa o tom baviť,“ zamrmlal.

Zamračil sa do pohára s pivom, no Robin sa nemienila dať zastrašiť.

„Nech tú nohu poslal ktokoľvek,“ zdôraznila, „poslal ju *mne*.“

„Dobre, dobre,“ zahundral neochotne po chvíľke váhania. „Volá sa Jeff Whittaker.“

Z toho zostala v šoku. Nemusela sa ho pýtať, odkiaľ pozná Jeffa Whittakera. Odpoveď už poznala, hoci sa o ňom nikdy nerozprávali.

Detstvo Cormorana Strikea bolo podrobne zdokumentované na internete a donekonečna omieľané v každom článku o jeho detektívnych úspechoch. Strike bol nemanželským a neplánovaným synom rockovej hviezdy a ženy, ktorú zakaždým označili za supergroupie. Ženy, ktorá zomrela na predávkovanie, keď mal Strike dvadsať rokov. Jeff Whittaker bol jej oveľa mladší druhý manžel, ktorého obvinili z jej vraždy, no napokon ho oslobodili.

Obaja mlčali, až kým im neprinesli jedlo.

„Prečo si si dala len šalát? Nie si hladná?“ opýtal sa jej Strike, dojedajúc hranolčeky. Ako predpokladala, nálada sa mu po prísune sacharidov zlepšila.

„Svadba,“ vysvetlila stručne Robin.

Na to nepovedal nič. Poznámky o jej postave spadali mimo hraníc, ktoré si sám vytýčil. Hneď na začiatku si stanovil, že ich vzťah nesmie sklzánuť do prílišnej dôvernosti. Predsa sa mu však zdalo, že je priveľmi chudá. Podľa neho (a dokonca aj tá myšlienka spadala mimo vytýčených hraníc) vyzerala lepšie trochu zaoblená.

„Fakt mi ani nepovieš,“ ozvala sa Robin po niekoľkých minútach ticha, „ako s tebou súvisí tá pesnička?“

Chvíľu prežúval a popíjal pivo. Objednal si ešte jeden Doom Bar a povedal: „Moja matka si dala vytetovať jej názov.“

Nemal chuť vysvetľovať jej, kde presne ho mala. Radšej na to nechcel myslieť. Jedlo a pitie ho však obmäkčili. Robin nikdy nevyzvedala o jeho minulosti a on pripúšťal, že dnes má právo žiadať od neho informácie.

„Bola to jej obľúbená pieseň. Blue Öyster Cult bola jej obľúbená kapeľa. Obľúbená je vlastne slabé slovo. Bola ňou posadnutá.“

„Nemala najradšej Deadbeats?“ vyhrkla bez premýšľania Robin. Strikeov otec bol spevák v kapele Deadbeats. Ani o ňom sa nikdy nebavili.

„Nie.“ Strikeovi sa podarilo vyčariť krivý úsmev. „Starý Jonny skončil u Ledy na úbohom druhom mieste. Chcela dostať Erica Blooma, speváka z Blue Öyster Cult, ale nikdy sa jej to nepodarilo. Je jedným z mála tých, čo jej unikli.“

Robin netušila, čo na to povedať. Nie prvý raz uvažovala, aký je to pocit, keď je celý impozantný sexuálny život vašej matky zdokumentovaný na internete, kde má k nemu prístup každý. Strikeovi priniesli ďalšie pivo. Skôr ako pokračoval, odpil si.

„Takmer ma dala pokrstiť Eric Bloom Strike,“ povedal. Robin zabehla voda a rozkašľala sa do servítky. Detektív sa zasmial. „Povedzme si úprimne, že Cormoran nie je oveľa lepšie. Cormoran Blue...“

„Blue?“

„Blue Öyster Cult, čo ma nepočúvaš?“

„Bože,“ zastonala Robin. „Úspešne to tajíš.“

„Ty by si to netajila?“

„Čo znamená *Mistress of the Salmon Salt*?“

„Netuším. Majú nezmyselné texty. Science fiction. Šialené veci.“

V hlave sa mu ozval hlas: *Chcela zomrieť. Quicklime girl. Dievča ako pálené vápno*. Znova si odpil z piva.

„Asi som nikdy nepočula nijaký song od Blue Öyster Cult,“ prehodila Robin.

„Ale hej,“ protirečil jej Strike. „*Don't Fear the Reaper*.“

„*Don't*... čo?“

„Bol to ich obrovský hit. *Don't Fear the Reaper*.“

„Aha... chápem.“

Zaskočená Robin si chvíľu myslela, že Strike jej radí, aby sa nebála smrtky.

Chvíľu mlčky jedli, až to napokon Robin zasa nevydržala.

„Čo myslíš, prečo tá noha prišla mne?“ opýtala sa a zároveň dúfala, že nevyznieva vystrašene.

Strike mal už dosť času porozmýšľať o tom.

„Uvažoval som o tom istom,“ povedal. „Mali by sme to brať ako nevy-slovenú hrozbu, takže kým nezistíme...“

„Neprestanem chodiť do práce,“ vyhlásila rozhodne. „Nezostanem doma. Presne to chce Matthew.“

„Rozprávala si sa s ním?“

Volala mu, kým bol Strike s Wardlom o poschodie nižšie.

„Áno. Hnevá sa, že som podpísala prebratie balíka.“

„Predpokladám, že sa o teba bojí,“ poznamenal neúprimne Strike. S Matthewom sa stretol už niekoľkokrát a čoraz väčšmi ho neznášal.

„Nebojí,“ odsekla. „Len si myslí, že je koniec, že teraz musím odísť, že sa dám zastrašiť. Ani náhodou.“

Matthewa jej správa vydesila, no v jeho hlase aj tak zachytila náznak spokojnosti. Vycítila jeho nevyslovené presvedčenie, že teraz už hádam

konečne pochopí, aké absurdné bolo spojiť svoj osud s hrmotným súkromným detektívom, ktorý si nemôže dovoliť slušne jej zaplatiť. Strike ju nútil pracovať dlho do noci, a práve preto jej museli doručovať balíky do práce a nie domov. („Nedostala som nohu preto, lebo mi Amazon nemohol doručiť balík domov!“ namietla prudko.) Samozrejme, akoby to nestačilo, Strike bol teraz tak trocha slávny a ich priatelia oňho javili záujem. Matthewova práca účtovníka nebola taká prestížna. Jeho žiarlivosť mala hlboké korene a čoraz častejšie prekračovala medze.

Strike nebol taký hlúpy, aby Robin povzbudzoval v prejavoch nesúhlasu s Matthewom, ktoré by mohla oľutovať, len čo sa trocha spamätá.

„Poslať nohu tebe namiesto mňa mu napadlo až neskôr,“ povedal. „Najprv tam bolo moje meno. Predpokladám, že chcel dať najavo, že vie, ako sa voláš, a tým ma znepokojiť alebo ťa vystrašiť natolko, že pre mňa prestaneš pracovať.“

„Ibaže ja sa nedám zastrašiť.“

„Robin, teraz nie je vhodná chvíľa na hrdinstvo. Nech je to ktokoľvek, naznačuje nám, že o mne vie veľa, pozná tvoje meno a od dnešného rána presne vie, ako vyzeráš. Videl ťa zblízka. To sa mi nepáči.“

„Očividne si myslíš, že moje sledovacie schopnosti nestoja za veľa.“

„Keďže sa rozprávaš s človekom, ktorý ťa poslal na ten najlepší kurz, aký bol v ponuke,“ pokračoval Strike, „a ktorý čítal ten pochvalný list, čo si mu strčila pod nos...“

„Takže si myslíš, že sa neviem brániť.“

„Nikdy som ťa nevidel brániť sa a mám len tvoje slovo, že si chodila na kurz sebaobranu.“

„Už som ti niekedy klamala o tom, čo dokážem?“ namietla urazene a on musel uznať, že nie. „Tak vidíš! Nebudem hlúpo riskovať. Vycvičil si ma, aby som si všímala čudných ľudí. A určite si nemôžeš dovoliť poslať ma domov. Už teraz máme čo robiť, aby sme pokryli všetky prípady.“

Strike si s povzdychom pošúchal tvár veľkými chlpatými rukami.

„Nijaká práca po zotmení,“ povedal. „A musíš so sebou nosiť osobný alarm.“

„Fajn,“ súhlasila.

„Od budúceho pondelka budeš aj tak riešiť Radforda.“

Radford bol bohatý podnikateľ, ktorý sa rozhodol nasadiť do svojej firmy na pozíciu zamestnanca na polovičný úväzok detektíva, lebo chcel odhaliť predpokladané nezákonné konanie istého senior manažéra. Robin bola jasná voľba, keďže Strike sa po druhom ostro sledovanom prípade väčšmi dostal do povedomia. Detektív dopíjal tretie pivo a uvažoval, či by sa mu podarilo presvedčiť Radforda, aby Robin predĺžil pracovný čas. Rád by mal istotu, že bude každý deň od deviatej do piatej sedieť v bezpečí kancelárskej budovy pripomínajúcej palác, až kým nechytia šialenca, ktorý jej poslal tú nohu.

Robin zatiaľ bojovala s vlnami vyčerpania a neurčitou nevoľnosťou. Hádka, prebdená noc, hrozný šok z odseknutej nohy... A teraz musí ísť domov a znova odôvodňovať svoje rozhodnutie naďalej sa venovať nebezpečnej a zle platenej práci. Matthew, ktorý bol kedysi jej hlavným zdrojom útechy a podpory, sa stal len ďalšou prekážkou, ktorú treba zdolať.

V mysli sa jej vynorila neželaná, nevítaná spomienka na studenú odseknutú nohu v kartónovej škatuli. Ktovie, kedy na ňu prestane myslieť. Brušká prstov, ktorými sa jej dotkla, ju nepríjemne štekli. Nevedomky zaťala ruku v lone v päť.

5

Hell's built on regret.

Blue Öyster Cult, 'The Revenge of Vera Gemini'
Lyrics by Patti Smith

Peklo je postavené na lútosti.

Blue Öyster Cult: *Pomsta Věry Gemini*
Text: Patti Smith

Oveľa neskôr, keď bezpečne odprevadil Robin na metro, sa Strike vrátil do kancelárie a zamyslene si sadol za jej stôl.

Už videl dosť rozsekaných tiel, ktoré hnili v masových hrobch alebo ležali pri ceste roztrhané na kusy po výbuchu. Odrhnuté končatiny, pomliaždené mäso, rozdrvené kosti. Špeciálny vyšetrovací útvar, civilné krídlo Kráľovskej vojenskej polície, sa venoval práve neprirodzeným úmrtiam, na ktoré spolu s kolegami často mimovoľne reagovali humorom. Tak sa človek vyrovnával s roztrhanými a znetvorenými mŕtvymi. O umytých a skrášlených mŕtvolách v saténom vystlaných škatuliach mohli v tomto útvare iba snívať.

Škatuľa. Tá kartónová škatuľa, v ktorej prišla noha, vyzerala celkom obyčajne. Nič nenaznačovalo, odkiaľ pochádza. Nijaká stopa po predchádzajúcom adresátovi. Nič. Všetko bolo zorganizované tak premyslene, starostlivo a šikovne – a práve to ho znervózňovalo, nie samotná noha, hoci aj tá bola fakt hrozná. Desil ho ten starostlivý, dôkladný, takmer klinický *modus operandi*.

Strike pozrel na hodinky. Večer mal ísť niekam s Elin. Jeho priateľka, s ktorou začal chodiť pred dvoma mesiacmi, práve prechádzala zložitým

rozvodom plným chladnej vypočítavosti hodnej majstrovského šachového turnaja. Jej manžel bol veľmi bohatý, čo si však detektív uvedomil až v tú noc, keď mu prvý raz dovolila vrátiť sa s ňou domov a on sa ocitol v priestranom byte s drevenými dlážkami a výhľadom na Regent's Park. Keďže sa s manželom dohodli na striedavej starostlivosti o dieťa, Elin bola ochotná stretávať sa so Strikeom len v tie dni, keď jej päťročná dcéra nebola doma, a keď sa vybrali niekam do mesta, zvyčajne zašli do nejakej tichšej a zapadnutejšej reštaurácie, lebo Elin nechcela, aby sa jej čoskoro bývalý manžel dozvedel, že sa s niekým stretáva. Strikeovi to dokonale vyhovovalo. Vo všetkých jeho vzťahoch bolo večným problémom, že práve tie večery, keď ostatní oddychovali, musel často tráviť sledovaním neverných partnerov iných ľudí. Navyše nemal ktovieaký záujem nadväzovať blízky vzťah s Elininou dcérou. Robin povedal pravdu: naozaj nevedel, ako sa baviť s deckami.

Načiahol sa po mobil. Pred večerou môže vybaviť ešte zopár vecí.

Prvý telefonát skončil v odkazovej schránke. Strike nechal odkaz, v ktorom požiadal bývalého kolegu zo Špeciálneho vyšetrovacieho útvaru Grahama Hardacra, aby mu zavolał. Nevedel, kde presne teraz Hardacre slúži. Keď sa rozprávali naposledy, mali ho odvieŕť z Nemecka.

Na jeho sklamanie mu nezdvihol ani starý známy, ktorého život sa uberal v podstate opačným smerom ako Hardacrov. Strike mu nechal takmer rovnaký odkaz.

Potom si prisunul Robininu stoličku bližšie k počítaču, zapol ho a zadíval sa na domovskú stránku, no v skutočnosti ju nevnímal. Pred očami sa mu celkom proti vôli zjavila vlastná matka. Nahá. Kto vedel, že má to tetovanie? Samozrejme jej manžel, všetci milenci, ktorí sa jej priplietli do cesty, hocikto, kto ju videl vyzlečenú v squatoch a špinavých komúnach, kde občas bývali. Existovala aj možnosť, ktorá mu zišla na um už v Tottenhame, no necítil sa na to, aby sa o ňu podelil aj s Robin. Možno Leda v istom období nafotila akty. To by sa na ňu podobalo.

Prstami zastal nad klávesnicou. Dostal sa až po *Leda Strikeová nah*, no potom všetko písmeno po písmene nahnevane vymazal ukazovákom.

Jestvovali isté veci, ktoré netúžil vidieť nijaký normálny muž, frázy, ktoré by ste nechceli zanechať v histórii vyhľadávania na internete, no, na nešťastie, aj úlohy, ktoré by ste neradi delegovali na niekoho iného.

Zamyslene sa zadíval na prázdne vyhľadávacie okienko a nezúčastnene blikajúci kurzor a potom ako zvyčajne dvoma prstami rýchlo natukal: *Donald Laing*.

Najmä v Škótsku ich bolo dosť veľa, no mohol vylúčiť každého, kto platil nájomné alebo hlasoval vo voľbách v čase, keď bol Laing vo väzení. Keď ich starostlivo vytriedil a vzal do úvahy Laingov približný vek, svoj záujem zúžil na muža, ktorý v roku 2008 zjavne býval v Corby so ženou menom Lorraine MacNaughtonová. Tá teraz podľa záznamov žila na tom istom mieste sama.

Vymazal Laingovo meno a napísal *Noel Brockbank*. V Spojenom kráľovstve ich bolo menej ako Donaldov Laingov, no detektív skončil v podobnej slepej uličke. V roku 2006 žil v Manchestri sám istý N. C. Brockbank, ktorý sa rozviedol s manželkou. Strike si nebol istý, či je to dobre alebo zle...

Zvalil sa na operadlo Robininej stoličky a začal uvažovať o pravdepodobných dôsledkoch toho, že mu niekto poslal anonymnú odseknutú nohu. Polícia bude musieť onedlho požiadať verejnosť o informácie, no Wardle sľúbil, že Strikea upozorní, skôr ako zvolá tlačovú konferenciu. Taký bizarný a groteskný príbeh je vždy zaujímavá správa, no tentoraz vzbudí ešte väčšiu pozornosť (čo ho vôbec netešilo), lebo noha prišla práve do jeho kancelárie. Cormoran Strike bol v poslednom čase pre médiá veľmi zaujímavý. Rovno pod nosom metropolitnej polície predsa vyriešil dve vraždy, ktoré by verejnosť fascinovali, aj keby ich nerozlúskol súkromný detektív. Prvá preto, lebo obeťou bola krásna mladá žena, a druhá preto, lebo išlo o zvláštnu rituálnu vraždu.

Ako, uvažoval Strike, ovplyvní doručená noha firmu, ktorú sa zo všetkých síl pokúšal vybudovať? Nevedel sa ubrániť pocitu, že dôsledky budú pravdepodobne vážne. Internetové vyhľadávanie je krutým barometrom úspechu. Keď niekto zadá do Googlu meno *Cormoran Strike*, onedlho sa

už v hornej časti stránky neobjavia chválospevy na jeho dva najslávnejšie a najúspešnejšie prípady, ale brutálny fakt, že dostal časť ľudského tela, a teda má aspoň jedného veľmi nebezpečného nepriateľa. Strike bol presvedčený, že verejnosti – alebo aspoň tej neistej, vystrašenej a nahnevanej časti, ktorá predstavuje základný zdroj príjmu každého súkromného detektíva – rozumie dosť dobre, a uvedomoval si, že nikoho zrejme nebude lákať firma, ktorej chodia poštou odrezané nohy. Noví klienti si prinajlepšom povedia, že Strike a Robin majú dosť starostí aj bez nich, a prinajhoršom usúdia, že sa vlastnou nerozvážnosťou alebo neschopnosťou zaplietli do niečoho, čo im prerástlo cez hlavu.

Už chcel vypnúť počítač, no potom si to rozmyslel a s ešte väčšou nechutťou, ako keď sa chcel pustiť do hľadania matkiných aktov, vytukal meno *Brittany Brockbanková*.

Niekoľko ich bolo na Facebooku a Instagrame: pracovali pre firmy, o ktorých v živote nepočul, a usmievali sa naňho z fotografií. Skúmavo sa na ne zadíval. Takmer všetky mali niečo cez dvadsať. Presne toľko by mala aj ona. Mohol vylúčiť černošky, ale nemal odkiaľ vedieť, ktorá z tých tmavovlások, svetlovlások či červenovlások, pekných či nevýrazných, usmievaných, zachmúrených či odfotených bez ich vedomia, bola tá, ktorú hľadal. Ani jedna nemala okuliare. Je natoľko márnomyseľná, že sa v nich nefotí? Alebo bola na laserovej operácii očí? Možno sa vyhýba sociálnym médiám. Nezabudol, že si chcela zmeniť meno. No možno je dôvod, prečo ju nevie nájsť, oveľa jednoduchší. Možno je mŕtva.

Opäť pozrel na hodinky. Bolo načase ísť sa prezliecť.

Určite to nie je ona, pomyslel si, a potom: *Len nech to nie je ona*.

Lebo ak áno, je to jeho vina.

6

Is it any wonder that my mind's on fire?

Blue Öyster Cult, 'Flaming Telepaths'

Čuduješ sa, že moja myseľ horí?

Blue Öyster Cult: *Ohniví telepati*

Robin bola v ten večer cestou domov nezvyčajne ostražitá a nenápadne porovnávala každého muža vo vozni so spomienkou na vysokého chlapa v čiernej koži, ktorý jej odovzdal nechutný balík. Keď tretí raz zachytila pohľad chudého aziata v lacnom obleku, mladík sa na ňu s nádejou usmial. Odvtedy radšej upierala zrak na telefón a keď mala signál, študovala webstránku BBC a rovnako ako Strike uvažovala, kedy sa tá noha dostane do novín.

Štyridsať minút po odchode z práce vošla do veľkého supermarketu Waitrose pri svojej stanici metra. Doma v chladničke nemali takmer nič. Matthew nerád nakupoval potraviny a (hoci to v predposlednej hádke poprel) ona si bola istá, že – keďže jej príjem tvoril menej ako tretinu celkového rodinného rozpočtu – podľa neho by mala prispievať aj tým, že bude vykonávať tie bežné činnosti, ktoré on neobľuboval.

Slobodní muži v oblekoch hádzali do košíkov a vozíkov hotové jedlá. Pracujúce ženy náhlivo kupovali cestoviny, z ktorých pripravia rýchlu večeru pre celú rodinu. Vyčerpaná mladá matka s vrieskajúcim dieťaťom v kočíku sa nesústredene prepletala uličkami ako omámená nočná mora s jediným balením mrkvy v košíku. Robin pomaly kráčala medzi regálmi a cítila sa čudne nesvoja. V obchode nebol nikto, kto by pripomínal chlapa

v čiernej motorkárskej bunde, nikto, kto by na ňu mohol číhať a fantazírovať, že jej odsekne nohy... *že mi odsekne nohy...*

„S dovolením!“ ozvala sa podráždená žena v strednom veku, ktorá sa pokúšala dočiahnuť na klobásky. Robin sa ospravedlnila a odstúpila. Prekvapilo ju, že drží balíček kuracích stehien. Hodila ho do vozíka a ponáhľala sa na druhý koniec supermarketu, kde medzi vínami a liehovinami našla relatívny pokoj. Tam vytiahla mobil a zavolala Strikeovi. Zdvihol po druhom zazvonení.

„Si v pohode?“

„Áno, samozrejme...“

„Kde si?“

„Vo Waitrose.“

Nízky plešivejúci chlap skúmal poličku so sherry rovno za Robin. Oči mal v úrovni jej prs. Keď odstúpila, pohol sa rovnakým smerom. Zamračila sa naňho. Muž očervenel a odišiel.

„No, vo Waitrose by si mala byť v pohode.“

„Uhm,“ zamrmlala s pohľadom upretým na plešivcov vzdalujúci sa chrbát.

„Počuj, možno o nič nejde, ale práve som si spomenula, že sme v posledných mesiacoch dostali zopár divných listov.“

„Od bláznov?“

„Nezačínaj.“

Proti tomu všeobecnému označeniu mala Robin od začiatku námietky. Odkedy Strike vyriešil svoj druhý ostro sledovaný prípad vraždy, počet bizarných listov sa výrazne zvýšil. Najzrozumiteľnejší pisatelia vychádzali z predpokladu, že Strike je teraz nesmierne bohatý, a jednoducho od neho pýtali peniaze. Boli aj takí, ktorí k druhým cítili zvláštnu osobnú nevraživosť a chceli, aby ich detektív pomstil, ďalší zasa zasvätili všetok čas dokazovaniu podivných teórií, takí, ktorých potreby a želania boli natoľko nesúvislé a nezrozumiteľné, že sa z nich dala vyčítať iba psychická choroba, a napokon („*To sú fakt blázni,*“ poznamenala Robin) hŕstka ľudí, mužov aj žien, ktorým Strike pripadal príťažlivý.

„Adresovaných tebe?“ Detektív zrazu zvažnel.

„Nie, tebe.“

Počula, ako počas rozhovoru chodí po byte. Možno dnes večer ide niekam s Elin. O svojom vzťahu nikdy nehovoril. Keby sa raz Elin nezastavila v kancelárii, Robin by zrejme ani nevedela, že vôbec existuje – možno až dovtedy, kým by sa Strike jedného dňa nezjavil v práci s obrúčkou na prste.

„Čo v nich bolo?“ opýtal sa.

„No, jeden z nich bol od nejakej baby, ktorá si chcela odrezať nohu. Pýtala sa, ako na to.“

„Zopakuj to.“

„Chcela si odrezať nohu,“ vyslovila zreteľne Robin. Žena, ktorá si neďaleko vyberala fľašu ružového vína, na ňu vrhla prekvapený pohľad.

„Kristepane,“ zamrmľal Strike. „A ja ich ani nesmiem nazývať bláznami. Podľa teba sa jej to podarilo a povedala si, že by som to rád vedel?“

„Myslela som, že taký list môže byť relevantný,“ odvetila úsečne Robin. „Niektorí ľudia si *chcú* odseknúť isté časti tela, je to uznávaný fenomén, nazývajú sa... nie blázni,“ dodala, správne predpokladajúc, čo povie. Strike sa zasmial. „Dostali sme ešte jeden od niekoho, kto sa podpísal len iniciálkami: dlhý list, v ktorom sa rozpisoval o tvojej nohe a tvrdil, že ti to chce vynahradiť.“

„Keby sa pokúšal vynahradiť mi to, poslal by mi predsa mužskú nohu. Vyzeral by som ako úplný debil...“

„Prestaň,“ zahriakla ho. „Nežartuj. Nechápem, ako to dokážeš.“

„Ja nechápem, ako o tom dokážeš nežartovať,“ odvetil, ale láskavo.

Začula veľmi známy škrabot a čosi zarinčalo.

„Dívaš sa do zásuvky pre bláznov!“

„Podľa mňa by si ju nemala nazývať zásuvkou pre bláznov, Robin. Je to trochu neúctivé voči našim mentálne chorým...“

„Uvidíme sa zajtra,“ rozlúčila sa s neochotným úsmevom. Keď položila, ešte sa smial.

Vliekla sa supermarketom a znova ju zaplavovala únava, s ktorou bojovala celý deň. Najťažšie bolo rozhodnúť sa, čo budú jesť. Upokojovalo

by ju nakupovať podľa zoznamu, ktorý pripravil niekto iný. Napokon sa vzdala a rovnako ako pracujúce matky, ktoré hľadali niečo, čo sa rýchlo uvarí, nakúpila kopu cestovín. Postavila sa do radu pri pokladni a zistila, že stojí rovno za mladou ženou, ktorej dieťa sa konečne unavilo a teraz spalo ako zabité so zaťatými pästičkami a tuho zažmúrenými očami.

„Je zlatý,“ poznamenala Robin s pocitom, že mladá žena potrebuje povzbudenie.

„Keď spí,“ odvetila matka so slabým úsmevom.

Keď Robin konečne dorazila domov, bola naozaj hotová. Prekvapilo ju, že Matthew stojí v úzkej chodbe a čaká na ňu.

„Ja som nakúpil!“ vyhrkol, keď zbadal štyri prepchaté nákupné tašky v jej rukách. V hlase mu zachytila sklamanie, že tým zľahčila jeho veľkolepé gesto. „Poslal som ti esemesku, že idem do Waitrose!“

„Nevšimla som si ju,“ zamrmlala. „Prepáč.“

Asi práve telefonovala so Strikeom. Možno boli v obchode v rovnakom čase, no ona strávila polovicu času zakrádáním sa pomedzi vína a liehoviny.

Matthew k nej podišiel s vystretými rukami a objal ju – nemohla si pomôcť, no mala pocit, že s neznesiteľnou veľkodušnosťou. Predsa však musela uznať, že v tmavom obleku s hustými svetlohnedými vlasmi odhrnutými z čela vyzerá ako vždy fakt dobre.

„Muselo to byť hrozné,“ ozval sa. Vo vlasoch cítila jeho teplý dych.

„Bolo,“ odvetila a objala ho okolo pása.

Cestoviny zjedli v pokoji. Nikto ani raz nespomenul Sarah Shadlockovú, Strikea či Jacqua Burgera. Z Robin už vyprchala ranná zúrivosť a s ňou aj úmysel prinútiť Matthewa uznať, že nie ona, ale Sarah vyjadrila obdiv kučeravým vlasom. A keď Matthew ospravedlňujúcim tónom povedal, že po večeri musí ešte niečo dorobiť, mala pocit, že sa dočkala odmeny za zrelosť a zhovievavosť.

„V pohode,“ odvetila. „Aj tak som si chcela ísť ľahnúť skôr.“

Do postele si vzala nízkočučnú horúcu čokoládu a výtlačok časopisu *Grazia*, no nevedela sa sústrediť. Po desiatich minútach vstala, šla si po notebook, vrátila sa s ním do postele a vygooglila Jeffa Whittakera.

Článok na Wikipédii už čítala, keď raz s pocitom viny skúmala Strikeovu minulosť, no teraz si ho prečítala pozornejšie.

Článok sa začínal známymi upozorneniami:

Tento článok obsahuje viacero sporných bodov.

Tomuto článku chýbajú odkazy na zdroje.

Tento článok môže obsahovať vlastný výskum.

Jeff Whittaker

Jeff Whittaker (* 1969) je hudobník, ktorý sa preslávil manželstvom s Ledou Strikeovou, supergroupie zo sedemdesiatych rokov. Whittaker bol v roku 1994 obvinený z jej vraždy.^[1] Whittaker je vnukom diplomata sira Randolpha Whittakera, nositeľa Radu sv. Michala a sv. Juraja a Radu za vynikajúcu službu.

Detstvo

Whittakera vychovali starí rodičia. Jeho dospievajúca matka trpela schizofréniou.^[chýba zdroj] Whittaker dodnes nevie, kto je jeho otcom.^[chýba zdroj] Bol vylúčený z Gordonstounskej školy po tom, ako vytiahol nôž na učiteľa.^[chýba zdroj] Tvrdí, že po vylúčení ho starý otec na tri dni zamkol do kôlne. Starý otec toto obvinenie popiera.^[2] Whittaker utiekol z domu a istú časť dospievania prežil na ulici. Okrem toho tvrdí, že pracoval ako hrobár.^[chýba zdroj]

Hudobná kariéra

Koncom osemdesiatych a začiatkom deväťdesiatych rokov Whittaker hral na gitare a písal texty pre viacero thrashmetalových kapiel vrátane Restorative Art, Devilheart a Necromantic.^{[3][4]}

Osobný život

V roku 1991 sa Whittaker zoznámil s Ledou Strikeovou, bývalou priateľkou Jonnyho Rokebyho a Ricka Fantoniho. Strikeová v tom čase pracovala pre hudobné vydavateľstvo, ktoré zvažovalo spoluprácu s kapelou Necromantic.^[chýba zdroj] V roku 1992 sa Whittaker a Strikeová zosobášili. V decembri toho istého roka jeho manželka porodila syna menom Switch LaVey Bloom Whittaker.^[5] V roku 1993 Whittakera vyhodili z kapely Necromantic pre závislosť od drog.^[chýba zdroj]

Keď Leda Whittakerová v roku 1994 zomrela na predávkovanie heroínom, Whittakera obvinili z jej vraždy. Spod obžaloby ho však oslobodili.^{[6][7][8][9]}

V roku 1995 Whittakera opäť zatkli za útok a pokus o únos syna, ktorý bol v starostlivosti Whittakerových starých rodičov. Za útok na starého otca dostal podmienený trest.^[chýba zdroj]

V roku 1998 sa Whittaker vyhrážal kolegovi s nožom v ruke, za čo mu súd uložil trojmesačný trest odňatia slobody.^{[10][11]}

V roku 2002 Whittakera odsúdili za to, že bránil zákonnému pochovaniu tela. Zistilo sa, že Karen Abrahamová, s ktorou v tom čase žil, zomrela na zlyhanie srdca, no Whittaker mesiac držal jej telo v spoločnom byte.^{[12][13][14]}

V roku 2005 Whittakera odsúdili za to, že predával crack.^[15]

Robin si tú stránku prečítala dvakrát. Dnes večer sa nevedela sústreďiť. Mala pocit, že informácie sa len kľúžu po povrchu jej mysle a nedajú sa zachytiť. Časti Whittakerovho príbehu púťali pozornosť. Ich nezvyčajnosť bola do očí. Prečo by niekto mesiac ukrýval mŕtvolu? Vari sa Whittaker bál, že ho znova obvinia z vraždy? Alebo mal iný dôvod? Telá, končatiny,

kusy mŕtveho mäsa... Odchlipla si z horúcej čokolády a vystrúhala grimasu. Chutila ako ochutený prach. Cítila sa pod tlakom: vo svadobných šatách by mala byť štíhla, a tak si už mesiac odopierala čokoládu v jej pravej podobe.

Odložila hrnček na nočný stolík, položila prsty na klávesnicu a vyhľadala obrázky pod heslom *Jeff Whittaker súdny proces*.

Na obrazovke sa zjavila matica fotografií, ktoré vznikli s osemročným časovým odstupom a zachytávali dvoch rôznych Whittakerov, ako vchádzajú do dvoch rôznych budov súdu a vychádzajú z nich.

Mladý Whittaker obvinený z manželkinej vraždy mal dredy zviazané do chvosta a v čiernom obleku s kravatou oplýval istým pochybným čarom. Bol taký vysoký, že videl ponad hlavy väčšiny fotografov, ktorí sa okolo neho zhromaždili. Mal výrazné líčne kosti, žltkastú pokožku a veľké oči posadené nezvyčajne ďaleko od seba – oči šialeného básnika závislého od ópia alebo kacírskoho kňaza.

Whittaker, ktorého obvinili z toho, že bráni pochovaniu inej ženy, už nevyzeral ako príťažlivý tulák. Bol mohutnejší, nakrátko ostrihaný a mal bradu. Nezmenili sa len jeho oči a aura bezočivej arogancie.

Robin sa pomaly posúvala čoraz nižšie na stránke. Pomedzi fotky človeka, ktorého v duchu nazývala „Strikeov Whittaker“, boli roztrúsené zábery iných Whittakerov, ktorí sa niekedy ocitli na súde. Nevinne pôsobiaci Afroameričan menom Jeff Whittaker dal na súd svojho suseda, ktorého pes sa mu opakovane vyšpinil na trávnik.

Prečo si jej šéf myslí, že tú nohu mu mohol poslať jeho nevlastný otec? (Robin pripadalo zvláštne takto uvažovať o Whittakerovi, ktorý bol od Strikea iba o päť rokov starší.) Ktovie, kedy Strike naposledy videl muža, ktorý mu podľa neho zavraždil matku. O svojom šéfovi nevedela toľko vecí! Nerád rozprával o svojej minulosti.

Robin sa opäť dotkla klávesov a natukala *Eric Bloom*.

Pri pohľade na fotky rockera zo sedemdesiatych rokov, oblečeného v koži, jej ako prvé zišlo na um, že má presne také vlasy ako Strike: husté, tmavé a kučeravé. Znova si spomenula na Jacqua Burgera a Sarah Shadlockovú, čo jej veru na nálade nepridalo. Rozhodla sa zamerať na zvyšných

dvoch mužov, ktorých Strike spomenul ako možných podozrivých, ale nevedela si vybaviť ich mená. Nejaký Donald? A muž so zvláštnym priezviskom, ktoré sa začínalo na B... Zvyčajne mala vynikajúcu pamäť. Šéf ju za to často chválil. Prečo si nevie spomenúť?

Na druhej strane, zavážilo by, keby si spomenula? Ak chcete nájsť dvoch mužov, ktorí môžu byť kdekoľvek, s notebookom veľa nedokážete. Robin pracovala v detektívnej kancelárii už dosť dlho a dobre vedela, že tí, čo používajú pseudonymy, žijú na ulici, uprednostňujú squaty, prenajímajú si byty a nenahlasujú svoje meno do zoznamov voličov, poľahky prepadnú cez riedke sito telefónnych zoznamov.

Na niekoľko minút sa zahĺbila do úvah. Napokon s pocitom, že zrádza svojho šéfa, napísala do vyhľadávacieho okienka *Leda Strikeová* a potom s ešte väčším pocitom viny dopísala *nahá*.

Bola to čiernobiela fotografia. Mladá Leda pózovala s rukami nad hlavou a dlhé tmavé vlasy jej padali na prsia. Aj v zmenšenej verzii bolo nad trojuholníkom tmavých chlpkov vidieť oblúkovitý nápis vytetovaný ozdobným písmom. Robin trochu prižmúrila oči, akoby mohla zľahčiť svoje konanie, ak záber uvidí trochu rozmazaný, a otvorila ho v normálnej veľkosti. Dúfala, že ho nebude musieť priblížiť, a ani nemusela. Slová *Mistress of* boli zreteľne čitateľné.

Z kúpeľne k nej doľahlo hučanie ventilátora. Strhla sa, akoby mala zlé svedomie, a zatvorila stránku, ktorú si prezerala. Matthew si v poslednom čase zvykol požičovať jej notebook a pred niekoľkými týždňami ho prichytila, ako číta maily, ktoré poslala Strikeovi. Mala to na pamäti, keď znova spustila prehliadač, vymazala históriu prehliadania, otvorila nastavenia a po chvíľke úvah si zmenila heslo na *NebojSaSmrťky*. To ho zastaví.

Keď vykĺzla z postele a šla vyliať horúcu čokoládu do drezu, zišlo jej na um, že sa ani neunúvala vyhľadať podrobnosti o Terenceovi Hrobárovi Malley. Samozrejme, polícia má oveľa väčšiu šancu nájsť londýnskeho gangstra ako ona a Strike.

To je fuk, pomyslela si ospalo, keď sa vracala do spálne. *Aj tak to nebol Malley*.

Good To Feel Hungry *Je fajn mať hlad*

Pravdaže, keby mal zdravý rozum, s ktorým sa narodil... To bola obľúbená fráza jeho matky, tej odpornej suky. (*Nemáš ani zdravý rozum, s ktorým si sa narodil, ty sprostý malý bastard?*) Keby mal zdravý rozum, s ktorým sa narodil, nesledoval by Sekretárku iba deň po tom, ako jej odovzdal nohu. Ibaže bolo náročné odolať pokušeniu, keď nevedel, kedy bude mať nabudúce príležitosť. Nutkanie sledovať ju sa ho zmocnilo v noci. Chcel vedieť, ako vyzerá po tom, čo otvorila jeho darček.

Od zajtra bude jeho sloboda výrazne oklieštená, lebo To sa vráti domov, a keď je To doma, vždy sa dožaduje pozornosti. Bolo dôležité, aby bolo To šťastné, a nielen preto, lebo To zarábalo peniaze. To bolo hlúpe, škaredé a vďačné za náklonnosť, a pritom si ani nevšimlo, že ho vydržiava.

Len čo v to ráno vyprevadil To do práce, náhlivo odišiel z domu. Sekretárku šiel čakať na jej stanicu metra. Ukázalo sa, že to bolo múdre rozhodnutie, lebo vôbec nešla do kancelárie. Predpokladal, že príchod nohy naruší jej rutinu, a mal pravdu. Takmer vždy mal pravdu.

Vedel sledovať ľudí. Dnes bol istý čas v pletenej čiapke, potom zasa s holou hlavou, v slnečných okuliach, ale aj bez nich. Vyzliekol sa do trička, potom si navliekol bundu a napokon ju prevrátil naruby.

Sekretárkina hodnota (ak ju zastihne osamote, bude oveľa vyššia ako hodnota ktorejkoľvek inej ženy) spočívala v tom, čo prostredníctvom nej vykoná Strikeovi. Snaha pomstiť sa mu – brutálne a navždy – v ňom rástla dovtedy, kým sa nestala ústrednou túžbou jeho života. Vždy bol taký. Keď mu niekto skrížil cestu, zapamätal si ho a v istej chvíli, keď sa mu naskytna príležitosť, hoci to občas trvalo celé roky, daný človek dostal, čo si zaslúžil. Cormoran Strike mu ublížil väčšmi ako ktorákoľvek iná ľudská bytosť a spravodlivo za to zaplatí.

Strike sa mu na niekoľko rokov stratil z dohľadu, no potom sa ten hajzel zjavil v prívale publicity ako ospevovaný hrdina. Taký status chcel predsa odjakživa dosiahnuť *on*. Túžil po ňom. Zadúšal sa oslavnými článkami o tom smradovi s pocitom, akoby pil kyselinu, no predsa hltal všetko, čo mu prišlo pod ruku. Ak chcete niekomu čo najväčšmi ublížiť, musíte ho dobre poznať, a on mal v úmysle spôsobiť Cormoranovi Strikeovi toľko útrap, koľko bolo – nie v ľudských silách, lebo vedel, že sám je viac ako človek, ale v nadľudských silách. Neskončí sa to bodnutím nožom medzi rebrá niekde v tme. Nie, Strikeov trest bude pomalší, zvláštnejší, desivejší, zložitejší a totálne zničujúci.

Nikto sa nikdy nedozvie, že to bol on. Prečo by ho mali odhaliť? Doteraz sa vyhol odhaleniu už trikrát: tri mŕtve ženy a nikto netušil, kto ich má na svedomí. Práve vďaka tomu dokázal čítať dnešné *Metro* bez najmenšieho náznaku strachu. Hysterické správy o odrezanej nohe v ňom vyvolávali len hrdosť a uspokojenie. Užíval si závan zmäteného strachu citeľný v každom článku – nechápavý blakot stáda oviec, ktoré zacítili vlka.

K šťastiu mu chýbalo už len to, aby Sekretárka vykročila po nejakej opustenej ulici... No Londýn sa celý deň hemžil ľuďmi, a tak ju teraz frustrovaný a ostražitý pozoroval, potĺkajúc sa po okolí London School of Economics.

Aj ona niekoho sledovala. Bolo ľahké zistiť koho. Daná osoba mala platinový príčesok a popoludní zaviedla Sekretárku naspäť na Tottenham Court Road.

Sekretárka zmizla v krčme oproti striptízovému klubu, do ktorého vošla tá svetlovlasá. Uvažoval, či nemá ísť za ňou, no dnes mu pripadala

nebezpečne obozretná, a tak vošiel do lacnej presklenej japonskej reštaurácie oproti krčme, sadol si k stolu pri okne a čakal, kým sa vynorí.

Raz to príde, povedal si a cez okuliare sledoval rušnú cestu. Raz ju dostane. Tú predstavu si musí uchovať v mysli, lebo dnes večer ho čaká návrat domov k polovičatému životu plnému lží, vďaka ktorému môže jeho ozajstné ja tajne žiť a dýchať.

Zamastené a zaprášené londýnske okno odrážalo jeho prázdny výraz zbavený nánosu kultivovanosti, vďaka ktorému dokázal obalamutiť ženy, čo padli za obeť jeho čaru a nožom. Na povrch vyplával tvor, ktorý žil v ňom, tvor, ktorý nechcel nič iné, len dokázať svoju nadržanosť.

8

I seem to see a rose,
I reach out, then it goes.

Blue Öyster Cult, 'Lonely Teardrops'

*Zdá sa mi, že vidím ružu,
vystriem ruku a je preč.*

Blue Öyster Cult: *Osamelé slzy*

Strike to čakal, odkedy sa správa o odrezanej nohe dostala do médií, a v utorok skoro ráno sa aj dočkal. Ozval sa mu starý známy Dominic Culpepper z *News of the World* v štádiu pokročilého hnevu. Novinár odmietal pripustiť, že detektív mohol mať rozumný dôvod, prečo ho nekontaktoval okamžite po prijatí zásielky s odseknutou nohou, a Strike celú situáciu ešte zhoršil, keď odmietol novinárovu ponuku informovať ho o najnovšom vývoji prípadu výmenou za slušnú odmenu. Culpepper mu v minulosti občas dohodil nejakú prácičku, no keď s ním detektív dotelefonoval, nadobudol pocit, že tento zdroj príjmu odteraz vyschne. Novinár nebol spokojný.

Robin sa ozval až popoludní. Mal so sebou ruksak a volal jej z preplneného vlaku Heathrow Express.

„Kde si?“ opýtal sa jej.

„V krčme oproti Spearmint Rhino,“ odvetila. „Volá sa The Court. Kde si ty?“

„Vraciam sa z letiska. Šibnutý tatko nasadol do lietadla. Vďaka bohu.“

Šibnutý tatko bol bohatý medzinárodný bankár, ktorého Strike sledoval na žiadosť jeho manželky. Dvojica proti sebe tvrdo bojovala o zverenie

synov do svojej starostlivosti. Manželov odchod do Chicaga znamenal, že Strike bude mať niekoľko nocí pokoj od sledovania tatka, ktorý o štvrtrej v noci sedával v aute pred manželkiným domom v okuliaroch s nočným videním a zísal svojim deťom do okna.

„Prídem za tebou,“ navrhol Strike. „Zostaň, kde si – teda ak si Platinová niekoho nenabálí.“

Platinová bola ruská študentka ekonómie a zároveň striptízová tanečnica. Ich klientom bol jej frajer, ktorý si ich už druhý raz najal na sledovanie svetlovlasej priateľky. Strike a Robin ho prezývali Paroháč, lebo bol zjavne posadnutý zisťovaním, kde a ako ho jeho milienky podvádajú. Robin sa zdal desivý, no zároveň ho ľutovala. S Platinovou sa zoznámil v klube, ktorý práve teraz sledovala. Spolu so šéfom dostali za úlohu zistiť, či tanečnica nevenuje svoju priazeň aj iným mužom okrem samotného Paroháča.

Čudné bolo – hoci tomu Paroháč možno nebude chcieť uveriť alebo sa mu to nebude páčiť –, že tentoraz si našiel netypicky monogamnú priateľku. Po niekoľkých týždňoch sledovania Robin zistila, že dievčina je veľmi samotárska, zvyčajne obeduje len v spoločnosti kníh a iba zriedka komunikuje s kolegyňami.

„V tom klube zjavne pracuje len preto, aby si zarobila na školné,“ povedala pohoršená Robin Strikeovi po týždni sledovania. „Ak Paroháč nechce, aby ju očumovali iní muži, prečo jej finančne nepomôže?“

„Najviac ho na nej priťahuje, že tancuje pre iných mužov,“ odvetil trpezlivo Strike. „Prekvapuje ma, že mu trvalo tak dlho, kým si našiel niekoho, ako je ona. Splňa všetky jeho kritériá.“

Len čo si ich Paroháč najal, Strike zavítal do striptízového klubu a získal do služieb tmavovlásku so smutným pohľadom, ktorá sa zrejme v skutočnosti nevolala Raven. Mala sa hlásiť raz za deň, zhrnúť, čo robí Platinová, a okamžite ich informovať, ak si všimne, že Ruska niekomu dáva svoje číslo alebo mu venuje prílišnú pozornosť. Klubové pravidlá zakazovali dotýkanie aj ponúkание sexuálnych služieb, no Paroháč bol naďalej presvedčený („Úbohý chudák,“ vyjadril sa Strike), že

je len jedným z mnohých mužov, ktorí ju pozývajú na večeru a delia sa s ňou o postel.

„Aj tak nechápem, prečo musíme sledovať ten klub,“ vzdychla si Robin do telefónu. Nevrela to prvý raz. „Hovory od Raven by sme mohli prijímať kdekkoľvek.“

„Veď vieš prečo,“ povedal Strike, ktorý sa pripravoval vystúpiť. „Vyzíva sa v tých fotkách.“

„Všetky zachytávajú len to, ako vchádza dnu alebo vychádza von.“

„Na tom nezáleží. Vzrušuje ho to. Okrem toho je presvedčený, že skôr či neskôr opustí klub ruka v ruke s nejakým ruským oligarchom.“

„Nemáš z toho všetkého občas pocit, že si nečistý?“

„Riziko povolania,“ prehodil bezstarostne Strike. „Uvidíme sa o chvíľu.“

Robin čakala v miestnosti s pozlátenými tapetami s kvetinovým vzorom. Brokátové kreslá a rôznorodé tienidlá ostro kontrastovali s obrovským plazmovým televízorom, v ktorom dávali futbal a reklamy na kolu. Steny boli modernej sivobéžovej farby, akou si Matthewova sestra nedávno vymaľovala obývačku. Robin pripadala depresívna. Výhľad na vchod do klubu jej čiastočne zakrývalo drevené zábradlie schodiska vedúceho na horné poschodie. Po ulici sa sprava aj zľava valil nepretržitý prúd áut a výhľad na priečelie klubu jej občas zaclonil aj červený dvojposchodový autobus.

Strike sa po príchode tváril podráždene.

„Prišli sme o Radforda,“ vyhlásil a zhodil ruksak k stolu pri vysokom okne, kde sedela. „Práve mi volal.“

„To hádam nie!“

„Ale áno. Podľa neho možno vzbudíš záujem novinárov, takže teraz nie si vhodná na to, aby ťa nasadil do svojej firmy.“

Tlač sa o odseknutej nohe dozvedela o šiestej ráno. Wardle dodržal slovo a včas Strikea varoval. Detektív mohol nadržanom odísť zo svojho podkrovného bytu so športovou taškou, do ktorej si zbalil oblečenie na niekoľko dní. Tušil, že novinári začnú čoskoro obliehať jeho kanceláriu. Nebolo by to prvý raz.

„A,“ pokračoval Strike, keď sa vrátil k Robin s pivom v ruke a sadol si na barovú stoličku, „aj Khan vycúval. Vraj si nájde agentúru, ktorá nedostáva časti tiel.“

„Blbé,“ zahundrala Robin. „Čo sa uškŕňaš?“

„Nič.“ Nechcel jej prezradiť, že sa mu páči, ako vyslovuje to slovo. Za každým sa v ňom prejavil jej potláčaný yorkshirský prízvuk.

„Boli to dobré kšefty!“ vyhlkla.

Detektív súhlasil s pohľadom upretým na priečelie Spearmint Rhino.

„Čo Platinová? Raven sa už ozvala?“

Keďže Raven pred chvíľou volala, Robin ho mohla informovať, že ako vždy nemá nič nové. Platinová bola u zákazníkov obľúbená a v ten deň už trikrát tancovala niekomu v lone. Vzhľadom na klubové pravidlá prebehol každý tanec vo všetkej počestnosti.

„Čítala si tie články?“ opýtal sa Strike a ukázal na denník *Mirror* odhodnený na vedľajšom stole.

„Len na internete,“ odvetila Robin.

„Dúfam, že to prinesie nejaké informácie. Nieкто si už hádam všimol, že mu chýba noha.“

„Haha,“ zahundrala.

„Ešte o tom nemám žartovať?“

„Presne tak,“ povedala chladne.

„Včera v noci som sa hrabal na internete,“ pokračoval Strike. „Brockbank bol možno v roku dvetisícšesť v Manchestri.“

„Ako vieš, že to bol ten tvoj?“

„Neviem, ale bol zhruba v tom istom veku, mal rovnakú prostrednú iniciálku...“

„Pamätáš si jeho prostrednú iniciálku?“

„Hej,“ prisvedčil. „No zdá sa, že už tam nie je. Rovnako som dopadol aj s Laingom. Som si takmer istý, že v roku dvetisícosem býval v Corby, ale presťahoval sa. Ako dlho,“ dodal s pohľadom upretým na druhú stranu ulice, „sedí tamten chlapík v maskáčovej bunde a okuliarech v tej reštaurácii?“

„Asi polhodinu.“

Ak sa Strike nemýlil, muž v slnečných okuliaroch ho tiež pozoroval. Cívil naňho z druhej strany ulice cez dve okná. Mal široké plecia, dlhé nohy a strieborná stolička mu bola primalá. Od okna sa odrážali pohybujúce sa autá a okoloidúci, takže detektív si tým nemohol byť istý, no marilo sa mu, že chlap má husté strnisko.

„Aké to tam je?“ opýtala sa Robin a ukázala na dvojité dvere pod ťažkou kovovou markízou, vedúce do Spearmint Rhino.

„V striptízovom klube?“ povedal zaskočený Strike.

„Nie, v tej japonskej reštaurácii,“ odvetila sarkasticky. „Isteže v striptízovom klube.“

„V pohode,“ zamrmlal. Nebol si celkom istý, na čo sa ho pýta.

„Ako to tam vyzerá?“

„Zlato, zrkadlá, tlmené osvetlenie. Uprostred je tyč, pri ktorej tancujú,“ dodal, keď naňho Robin s očakávaním pozrela.

„Netancujú mužom v lone?“

„Na to slúžia súkromné kabínky.“

„Čo majú dievčatá na sebe?“

„Neviem... takmer nič...“

Zazvonil mu mobil. Elin.

Robin odvrátila tvár a začala sa pohrávať s okuliarmi položenými na stole. Vyzerali ako obyčajné okuliare na čítanie, no v skutočnosti sa v nich skrýval malý fotoaparát, pomocou ktorého zachytávala pohyb Platinovej. Keď jej Strike ten prístroj dal, bola z neho unesená, no nadsenie už dávno opadlo. Odpila si z paradajkovej šťavy a zadívala sa von oknom. Snažila sa nepočúvať, o čom sa jej šéf a Elin zhovárajú. Vždy keď volal s priateľkou, vyznieval vecne, a vlastne si aj tak nevedela predstaviť, ako niekomu šepká do ucha nežnôstky. Matthew Robin prezýval „Robsy“ a „Rosy-Posy“, keď mal na to náladu, čo sa v poslednom čase nestávalo často.

„... u Nicka a Ilsy,“ vravel Strike. „Hej. Nie, súhlasím... áno... dobre... aj ty.“

Ukončil hovor.

„Prespíš u nich?“ opýtala sa Robin. „U Nicka a Ilsy?“

Boli to jeho dlhoroční priatelia, ktorých poznala z niekoľkých návštev v kancelárii. Páčili sa jej.

„Hej. Vracia, že u nich môžem zostať, koľko budem chcieť.“

„Prečo nejdeš k Elin?“ opýtala sa, riskujúc, že ju odbije. Bola si veľmi dobre vedomá hranice, ktorú chcel Strike udržiavať medzi osobným a pracovným životom.

„To by nefungovalo,“ odvetil. Nevyzeral našťvaný, že sa opýtala, no nezdalo sa, že by to chcel rozvíjať. „Zabudol som,“ pokračoval a znova sa zadíval krížom cez ulicu na Japanese Canteen, no stôl, kde sedel muž v maskáčovej bunde a okuliaroch, bol už prázdny, „že pre teba niečo mám.“

Podal jej osobný alarm.

„Už jeden mám.“ Robin siahla do vrecka na kabáte a ukázala mu ho.

„Fajn, ale tento je lepší,“ vyhlásil a ukázal jej, aké má funkcie. „Alarm by mal mať najmenej stodvadsať decibelov a tento postrieka útočníka nezmyvatelnou červenou farbou.“

„Môj má stoštyridsať decibelov.“

„Aj tak si myslím, že tento je lepší.“

„Správaš sa ako typický chlap, ktorý sa domnieva, že prístroj, ktorý vybral on, je zákonite lepší ako ten môj.“

Zasmial sa a dopil pivo.

„Uvidíme sa neskôr.“

„Kam ideš?“

„Mám sa stretnúť s Krivákom.“

To meno jej nič nehovorilo.

„To je ten chlapík, čo mi občas dáva tipy, s ktorými potom obchodujem s metropolitnou políciou. Prezradil mi, kto dobodol toho policajného informátora, pamätáš? Odporučil ma ako násilníka tomu gangstrovi.“

„Aha, ten,“ spomenula si Robin. „Nikdy si nevravel, ako sa volá.“

„Krivák je moja najväčšia šanca, že zistím, kde je Whittaker,“ povedal detektív. „A možno bude mať aj nejaké informácie o Hrobárovi Malley. Stretáva sa s tými istými ľuďmi.“

Zažmúril na druhú stranu ulice.

„Dávaj si pozor na toho chlapa v maskáčovej bunde.“

„Si nejaký nesvoj.“

„Jasné, že som nesvoj, Robin,“ vyhlásil. Na krátku cestu k metru si prichystal balíček cigariet. „Niekto nám poslal sprostú nohu.“

9

One Step Ahead of the Devil *Jeden krok pred diablom*

Vidieť znetvoreného Strikea kráčať po protiahlom chodníku ku krčme osobne, bolo preňho nečakaným prídavkom.

Odkedy sa stretli naposledy, zmenil sa na vypasené hovädo. Pomaly prechádzal po chodníku s ruksakom na chrbte ako sprostý vojak, ktorým bol kedysi, a ani netušil, že muž, čo mu poslal nohu, sedí ani nie päťdesiat metrov od neho. A že vraj skvelý detektív!

Vošiel do krčmy a prisadol si k Sekretáročke. Určite spolu šukajú. Pri najmenšom v to dúfal. To, čo sa jej chystal urobiť, by ho ešte väčšmi uspokojilo.

Cez slnečné okuliare hľadel na detektíva sediaceho v krčme hneď pri okne. Zrazu sa mu zazdalo, že Strike sa obrátil a pozerá naňho. Samozrejme, z druhej strany ulice a navyše cez dve sklené tabule a svoje slnečné okuliare mu poriadne nevidel do tváre, no čosi v póze vzdialenej postavy a tvári obrátenej jeho smerom v ňom vyvolalo obrovské napätie. Dívali sa na seba krížom cez cestu a z oboch strán vrčala doprava, ktorá im občas zaclonila výhľad.

Počkal, kým medzi nimi nezastali tri pomalé dvojposchodové autobusy za sebou, vstal zo stoličky, prešiel cez sklené dvere reštaurácie a vošiel

do vedľajšej uličky. Keď si vyzliekal maskáčovú bundu a prevracal ju naruby, v žilách mu koloval adrenalín. Vyhodiť ju do koša neprichádzalo do úvahy: v podšívke sa skrývali jeho nože. Zabočil za ďalší roh a rozbehol sa preč.

10

With no love, from the past.

Blue Öyster Cult, 'Shadow of California'

Bez lásky, z minulosti.

Blue Öyster Cult: *Tieň Kalifornie*

Plynulý prúd dopravy prinútil Strikea stáť a čakať, kým bude môcť prejsť na druhú stranu Tottenham Court Road. Pohľadom celý čas prečesával protiľahlý chodník. Keď napokon prešiel na druhú stranu cesty, cez okno nazrel do japonskej reštaurácie, no po maskáčovej bunde nebolo ani stopy a nijaký z mužov v košeliach a tričkách veľkosťou a postavou nepripomínal toho v slnečných okuliároch.

Strike pocítil, že mu zavibroval mobil, a vytiahol ho z vrecka na bunde. Písala mu Robin.

Spamätaj sa.

S úškrnom jej zakýval na rozlúčku smerom k oknám krčmy The Court a zamieril k metru.

Možno bol len nesvoj, ako vravela Robin. Aká je pravdepodobnosť, že blázon, čo im poslal nohu, ju pozoruje za bieleho dňa? Predsa sa mu však nepozdával uprený pohľad mohutného muža v maskáčovej bunde a ani jeho slnečné okuliare. Vonku nebolo až tak jasno. Kým mal Strike zastretý výhľad, chlap zmizol. Náhodou alebo naschvál?

Problém spočíval v tom, že detektív sa nemohol spoliehať na svoje spomienky týkajúce sa výzoru tých troch, čo mu teraz zamestnávali myseľ. Brockbanka nevidel už osem rokov, Lainga deväť a Whittakera šestnásť. Hociktorý z nich mohol za ten čas pribrať, zostarnúť, oplešivieť, nechať si narásť bradu alebo fúzy, zoslabnúť alebo nabrať svaly. Odkedy sa naposledy stretli, samotný Strike prišiel o nohu. Jediné, čo nikto nedokázal zakryť, bola výška. Všetci traja muži, ktorí ho znepokojovali, mali najmenej meter osemdesiat a chlap v maskáčovej bunde na kovovej stoličke vyzeral zhruba na tolko isto.

Kráčal k stanici Tottenham Court Road. Vo vrecku mu zabzučal mobil. Vytiahol ho a potešil sa. Volal mu Graham Hardacre. Odstúpil nabok, aby nebránil v ceste okoloidúcim, a hovor prijal.

„Oggy?“ ozval sa hlas bývalého kolegu. „Ako sa máš, kamoš? Prečo ti ľudia posielajú nohy?“

„Predpokladám, že nie si v Nemecku,“ povedal Strike.

„Som v Edinburghu. Už šesť týždňov. Práve som o tebe čítal v *Scotsmanovi*.“

Špeciálny vyšetrovací útvar Kráľovskej vojenskej polície mal kancelárie na Edinburskom hrade. Sekcia 35. Prestížny post.

„Potrebujem od teba láskavosť, Hardy,“ začal Strike. „Info o niekoľkých ľuďoch. Spomínaš si na Noela Brockbanka?“

„Na toho človeka len tak nezabudnem. Siedma tanková, ak mi slúži pamäť.“

„Presne tak. Druhý je Donald Laing. Ešte z čias, keď som ťa nepoznal. Kráľovskí hraničiari. Stretli sme sa na Cypre.“

„Keď sa vrátim do kancelárie, uvidím, čo sa dá robiť. Práve som uprostred pooraného poľa.“

Rozhovor o spoločných známych skrátil hluk hustnúcej dopravy. Hardacre mu sľúbil, že zavolá, len čo nazrie do armádnych záznamov, a Strike pokračoval v ceste k metru.

O tridsať minút neskôr vystúpil na stanici Whitechapel a zistil, že mu prišla esemeska od človeka, s ktorým sa mal stretnúť.

Sorry Sefko dnes nemozem zavolam ti

Strikea to sklamaro a navyše mu to vôbec nevyhovovalo, no nebol prekvapený. Vzhľadom na to, že pri sebe nemal zásielku drog ani veľkú kopol opotrebovaných bankoviek a nebolo ho treba zashtraiť ani zmlátiť, Krivák mu prejavil veľkú úctu tým, že sa vôbec znížil k tomu, aby si s ním dohodol miesto a čas stretnutia.

Detektívovo koleno sa po dni strávenom na nohách sťažovalo, no pred stanicou neboli nijaké miesta na sedenie. Oprel sa o žltý tehlový múr pri vchode a vytočil Krivákovo číslo.

„Čauko, Šéfko, no ako?“

Už si nepamätal, prečo Kriváka prezýva Krivák, a takisto nevedel, prečo ho Krivák volá Šéfko. Zoznámili sa, keď mali sedemnášť, a hoci bolo puto medzi nimi pevné, nenieslo nijaké typické znaky chlapčenského priateľstva. Vlastne nešlo ani tak o priateľstvo, skôr o nanútené bratstvo. Strike bol presvedčený, že keby zomrel, Krivák by za ním smútil, no bol si rovnako istý, že keby s jeho telom zostal osamote, okradol by ho o všetky cennosti. Nieкто by možno nepochopil, že by tak konal vo viere, že nech sa detektív po smrti ocitol kdekoľvek, je rád, že jeho peňaženku má práve Krivák, nie nejaký anonymný oportunista.

„Máš veľa práce, Krivák?“ opýtal sa Strike a zapálil si ďalšiu cigaretu.

„Hej, Šéfko, dnes nestíham. Čo sa deje?“

„Hľadám Whittakera.“

„Chceš ho doraziť, čo?“

Krivákov zmenený tón by znepokojil každého, kto zabudol, kto vlastne je a čo robí. Keď mal človek s niekým problém, podľa Kriváka a jeho známych sa to nedalo vyriešiť inak ako zabitím. V dôsledku toho strávil polovicu dospelosti za mrežami. Strike bol prekvapený, že sa vôbec dožil tridsiatky.

„Chcem len vedieť, kde sa nachádza,“ odvetil úsečne.

Pochyboval, že Krivák počul o tej nohe. Žil totiž vo svete, kde mali novinky výlučne osobnú povahu a šírili sa ústnym podaním.

„Môžem sa naňho popýtať.“

„Zvyčajná taxa,“ povedal detektív, ktorý mal s Krivákom dohodnutý stály poplatok za užitočné informácie. „A... Krivák?“

Priateľ z mladosti mal vo zvyku bez varovania položiť, keď čosi odpútal jeho pozornosť.

„Ešte niečo?“ Krivákovo vzdialený hlas sa opäť priblížil. Strike sa nemýlil. Krivák naozaj odtiahol mobil od ucha s tým, že už skončili.

„Hej,“ odvetil. „Hrobár Malley.“

Ticho na druhom konci linky výstižne vyjadrovalo, že tak ako Strike nikdy nezabudol, čím je Krivák, ani Krivák nikdy nezabudol, čím je Strike.

„Krivák, toto je len medzi nami dvoma. Nikdy si ma s Hrobárom nerozoberal?“

„Prečo by som to, kurva, robil?“

„Musel som si to overiť. Všetko ti vysvetlím, keď sa stretneme.“

Stále vládlo nebezpečné ticho.

„Krivák, vari som ťa niekedy bonzol?“ opýtal sa detektív.

Znova sa rozhostilo ticho, tentoraz trochu kratšie. „Veď dobre,“ ozval sa napokon Krivák hlasom, ktorý sa Strikeovi zdal normálny. „Takže Whittaker. Uvidím, čo sa dá robiť, Šéfko.“

Spojenie sa prerušilo. Krivák sa jednoducho nelúčil.

Strike si s povzdychom zapálil cigaretu značky Benson & Hedges. Mal za sebou zbytočnú cestu. Len čo dofajčí, vráti sa na stanicu a odvezie sa naspäť.

Zo stanice sa vychádzalo na akési betónové nádvorie ohraničené zadnými stenami budov. Ďaleko na obzore sa leskla vysoká čierna budova v tvare projektilu, známa aj ako Gherkin, čiže „kvasená uhorka“. Keď Strike s rodinou pred dvadsiatimi rokmi krátko býval v štvrti Whitechapel, ešte tam nestála.

Strike sa poobzeral, no nemal nostalgický pocit, že sa vrátil domov. Toto vybetónované miesto ani neurčité zadné steny budov si vôbec nepamätal. Dokonca aj stanica mu bola len matne povedomá. Nekonečné presuny a otrasy príznačné pre život s jeho matkou rozmazali spomienky

na jednotlivé miesta. Niekedy zabudol, ktorý obchodík patril ku ktorému schátranému bytu a ktorá miestna krčma susedila s ktorým squatom.

Mal v úmysle nasadnúť na metro, no skôr ako sa spamätal, kráčal smerom k jedinému miestu v Londýne, ktorému sa sedemnášť rokov vyhýbal: k domu, kde zomrela jeho matka. Išlo o Ledin posledný squat, dvojposchodovú schátranú budovu na Fulbourne Street, sotva minútu od stanice. Cestou sa začal rozpamätávať. Pravdaže, po tomto kovovom moste ponad železnicu chodieval v poslednom ročníku strednej školy. Spomenul si aj na názov ulice: Castlemain Street... Bývala tam jedna z jeho spolužiačok... tá, čo tak šušlala...

Na konci Fulbourne Street spomalil a zazdalo sa mu, že vidí dvojmo. Nejasná spomienka, nepochybne oslabená snahou zabudnúť, ležala ako vyblednutý diapozitív na scéne, ktorú mal pred očami. Budovy boli rovnako ošumelé ako kedysi, z priechelí sa odlupovala biela sadra, no firmy a obchody vôbec nepoznal. Mal pocit, akoby sa vrátil do sna, kde sa všetko zmenilo. Samozrejme, v chudobných londýnskych štvrtiach nič nevydržalo dlho. Nové podniky mizli pri náznaku zhoršenia situácie a nahrádzali ich ďalšie. Lacné nápisy sa pripevňovali a odstraňovali, ľudia prichádzali a navždy odchádzali.

Určiť, ktoré dvere kedysi viedli do squatu, mu chvíľu trvalo. Zabudol totiž číslo. Napokon ich našiel hneď vedľa obchodu s lacnými ázijskými aj európskymi odevmi. Marilo sa mu, že za jeho čias tam bol karibský supermarket. Pri pohľade na mosadznú schránku sa mu v mysli vynorila spomienka. Vždy keď niekto vošiel dnu alebo vyšiel von, hlasno zarachotila.

Kurvafix...

Zapálil si druhú cigaretu od ohorka prvej a rýchlo vyšiel na Whitechapel Road, kde stáli trhové stánky. Ďalšie lacné šaty a množstvo krikľavého plastového tovaru. Strike pridal do kroku, idúc nevedno kam, a okolie v ňom vyvolávalo ďalšie spomienky. Tamto sa aj pred sedemnástimi rokmi hrával gulečník... Tamto bola odlievareň zvonov... Spomienky sa dvíhali a chceli ho uhryznúť, akoby stúpil do hniezda plného spiacich hadov...

Keď sa matka blížila k štyridsiatke, začala vyhľadávať mladších mužov, no Whittaker bol jednoznačne zo všetkých najmladší: keď s ním začala spávať, mal len dvadsaťjeden. Keď ho prvý raz priviedla domov, jej syn mal šesťnásť. Hudobník už vtedy vyzeral zničené: pod široko posadenými očami zvláštnej zlatistohnedej farby mal žltkasté kruhy, tmavé dreedy mu siahali po plecيا a chodil len v jednom tričku a jedných džínsoch, v dôsledku čoho smrdel.

Strike sa vliekol po Whitechapel Road a v hlave sa mu do rytmu krokov ozývala ošúchaná fráza.

Pod lampou býva najväčšia tma. Pod lampou býva najväčšia tma.

Všetci si určite pomyslia, že je posadnutý, zaujatý a nedokáže to nechať tak. Povedia, že len čo uvidel tú nohu v škatuli, spomenul si na Whittakera, lebo sa nikdy nezmieryl s tým, že ho oslobodili spod obžaloby z vraždy Strikeovej matky. Aj keby detektív vysvetlil, prečo Whittakera podozrieva, zrejme by im bola na smiech predstava, že taký okázalý milovník všetkého zvráteného a sadistického by dokázal niekomu odseknúť nohu. Strike vedel, ako hlboko je zakorenená viera, že zlý človek svoje nebezpečné sklony k násiliu a dominancii tají. Keď ich však vystavuje na obdiv, dôverčivá masa sa smeje, nazýva to pózou alebo ju to ktovie prečo priťahuje.

Leda sa s Whittakerom zoznámila v nahrávacej spoločnosti, kde pracovala ako recepčná. Kúsok živej rockovej histórie zamestnaný ako akýsi totem na recepcii. Whittaker hral na gitare a písal texty pre viacero trash-metalových kapiel, ktoré ho jedna po druhej vykopli pre jeho teatrálnosť, závislosť od rôznych látok a agresivitu. Hudobník tvrdil, že sa zoznámili, keď chcel dohodnúť nahrávaciu zmluvu. Leda sa však Strikeovi zdôverila, že v skutočnosti sa pokúšala presvedčiť zamestnancov bezpečnostnej služby, aby s mladíkom, ktorého vyhadzovali, nezaobchádzali tak hrubo. Priviedla ho domov a Whittaker už neodišiel.

Šesťnásťročný Strike si nebol istý, či sa Whittaker naozaj otvorene škodoradostne vytešuje zo všetkého sadistického a démonského, alebo je to iba póza. Vedel len, že ho z celej duše neznáša. Jeho nenávisť prekonala čokoľvek, čo cítil k ostatným Lediným milencom, ktorých zbalila a neskôr

opustila. Keď večer sedel v squat a písal si úlohy, bol nútený dýchať jeho pach. Takmer ho cítil na jazyku. Whittaker ho chcel poučovať: v náhlych výbuchoch a uštipačných poznámkach sa odkrývala jeho výrečnosť, ktorú starostlivo tajil, keď sa chcel zapáčiť Lediným menej vzdelaným priateľom. Strike však vedel pohotovo reagovať a navyše bol menej zhúlený ako Whittaker – teda len do tej miery ako každý človek žijúci v ustavičnom oblaku marihuanového dymu. Keď ho Leda nepočula, hudobník si utáhoval z toho, ako tvrdohlavo Strike pokračuje v opakovane prerušenom štúdiu. Whittaker bol vysoký, šlachovitý a prekvapujúco vypracovaný na to, že takmer celý život iba presedel. Strike mal už vtedy vyše metra osemdesiat a boxoval v miestnom klube. Vždy keď sa stretli, napätie v zafajčenom squat by sa dalo krájať. Vo vzduchu ustavične visela hrozba násilia.

Whittaker nadobro odohnal Strikeovu nevlastnú sestru Lucy zastrašovaním, výsmechom a dvojzmyselnými poznámkami. Nahý si vykračoval po squat, škrabal sa na potetovanej hrudi a smial sa na tom, ako sa štrnásťročná Lucy hanbí. Raz večer utiekla do telefónnej búdky na rohu ulice, odkiaľ prosila tetu a strýka z Cornwallu, aby po ňu prišli. Celú noc cestovali zo St. Mawes a na druhý deň na úsvite dorazili do squatu. Lucy si už stihla do kufríka zbaliť svoj nevelký majetok. Odvtedy už nikdy s matkou nebývala.

Ted a Joan stáli na prahu a prosili Strikea, aby šiel aj on. Odmietol a jeho odhodlanie rástlo s každou Joaninou prosbou. Bol rozhodnutý vydržať dlhšie ako Whittaker, nenechať ho samého s matkou. Už vtedy ho počul rozprávať o tom, aké by bolo vziať niekomu život, akoby išlo o epikurejský pôžitok. Neveril, že to Whittaker myslí vážne, ale videl, ako sa vyhráza ostatným squatterom, a bol presvedčený, že je schopný násilia. Raz – Leda nechcela veriť, že sa to naozaj stalo – bol Strike svedkom toho, ako sa Whittaker pokúsil na smrť dobiť mačku, ktorá ho nechtiac vytrhla z driemot. Strike mu vyšklbol z ruky ťažkú topánku, ktorou sa s krikom a nadávkami zaháňal po vydesenom zvierati, presvedčený, že mačka musí za svoj čin zaplatiť.

Strike pridol do kroku a koleno s pripnutou protézou sa opäť začalo sťažovať. Napravo sa zjavila krčma Nag's Head, akoby ju tam vyčaril. Nízka hranatá tehlová budova. Až pri dverách zbadal vyhadzovača v tmavom odevu a spomenul si, že Nag's Head je v súčasnosti ďalší striptízový klub.

„Doriti,“ zamrmlal.

Nemal nič proti polonahým ženám, ktoré sa okolo neho budú krútiť, kým si bude užívať pivo, no nemal ako ospravedlniť mýňanie za nehorázne drahé nápoje v klube. Najmä keď za jediný deň prišiel o dvoch klientov.

Vošiel teda do prvého Starbucksu, ktorý uvidel, usadil sa, vyložil si ubolenú nohu na prázdnu stoličku a náladovo pomiešal veľkú čiernu kávu. Mäkké pohovky farby hliny, vysoké poháre s penou, šikovní mladí ľudia, ktorí ticho a efektívne pracovali za čistým skleneným pultom. To všetko bolo dokonalým protijedom na Whittakerov smradľavý prízrak, a predsa sa ho nevedel zbaviť. Nedokázal sa ubrániť spomienkam a všetko prežíval znova...

Kým Whittaker býval s Ledou a jej synom, podrobnosti o výtržnostiach a násilných činoch z čias jeho dospievania poznala len sociálka v severnom Anglicku. Sám rád rozprával príbehy zo svojej minulosti. Zvyčajne poriadne preháňal a často si protirečil. Až keď ho zatkli za vraždu, pravda vyplávala na povrch. Niektorí ľudia, čo ho poznali kedysi, dúfali v peniaze od novinárov, iní sa mu chceli pomstiť, ďalší ho chceli svojím popleteným spôsobom brániť.

Narodil sa do zámožnej rodiny z vyššej spoločenskej vrstvy. Na jej čele stál diplomat s rytierskym titulom, ktorého Whittaker až do dvanástich rokov považoval za svojho otca. Potom však zistil, že staršia sestra, ktorá vraj v Londýne pracovala ako učiteľka v Montessori škole, je v skutočnosti jeho matka, má vážne problémy s alkoholom a drogami a žije v chudobe a špine, lebo rodina sa jej obrátila chrbtom. Vtedy sa Whittaker, už beztak problematické dieťa so sklonom k výbuchom zlosti, počas ktorých útočil na všetky strany, zmenil na ozajstného divoča. Keď ho vylúčili z internátnej školy, pridol sa k miestnemu gangu a čoskoro sa stal jeho vodcom. Táto fáza jeho života vyvrcholila pobytom v nápravnom zariadení za to,

že držal nôž pod krkom dievčaťu, ktoré jeho priatelia sexuálne napadli. Ako pätnásťročný utiekol do Londýna a zanechal po sebe rad menej závažných trestných činov. Napokon sa mu podarilo vystopovať biologickú matku, no nadšené zvítanie po krátkom čase vystriedalo vzájomné násilie a nepriateľstvo.

„Sedí tu niekto?“

Nad Strikea sa sklonil vysoký mladík. Už teraz stískal operadlo stoličky, na ktorej mal detektív vyloženú nohu. Vlnitými hnedými vlasmi a ostrými príťažlivými črtami mu pripomenul Robininho snúbenca Matthewa. Strike čosi zahundral, zložil si nohu zo stoličky, pokrútil hlavou a sledoval, ako sa s ňou mladík vracia k prinajmenšom šesťčlennej skupinke. Neuniklo mu, že dievčatá dychtivo očakávajú jeho návrat. Keď položil stoličku na zem a prisadol si, vystrelil sa a vyčarili úsmev. Možno to mala na svedomí podoba s Matthewom, možno fakt, že mu ten chalan zobral stoličku, a možno Strike naozaj dokázal vycítiť kreténa, keď ho mal pred očami. V každom prípade mu bol mladík neskutočne protivný.

Pozviechal sa na nohy a vyšiel z kaviarne, hoci ani nedopil, pohoršený, že ho vyrušili. Kráčal opačným smerom po Whitechapel Road a na tvár mu dopadali kvapky dažďa. Znova fajčil a už sa nenamáhal odolávať prílirovej vlne spomienok, ktorá ho unášala...

Whittaker takmer chorobne vyhľadával pozornosť. Poburovalo ho, keď sa naňho Leda nesústredila, nech to bolo kedykoľvek a z akéhokoľvek dôvodu – či už išlo o jej prácu, deti alebo priateľov. Vždy keď mal pocit, že sa mu dostatočne nevenuje, zameral svoj šarm na iné ženy. Dokonca aj Strike, ktorý ho priam bytostne neznášal, musel uznať, že hudobník má neskutočný sexepíl, ktorý zaberá takmer na každú ženu, čo kedy vkročila do squatu.

Ani po vyhodení z najnovšej kapely Whittaker neprestal snívať o sláve. Vedel zahrať tri akordy a každý kúsok papiera, ktorý pred ním nikto neskryl, zapísal textmi do veľkej miery ovplyvnenými Satanskou bibliou. Strike si pamätal, že kniha s kozou hlavou vo výraznom pentagrame na čiernej obálke ležala na matraci, kde spávala Leda s Whittakerom. Hudobník mal rozsiahle vedomosti o živote amerického vodcu kultu Charlesa Mansona.

Praskanie starej vinylovej platne s albumom *LIE: The Love and Terror Cult*, ktorého autorom je Manson, tvorilo soundtrack k Strikeovmu druhému ročníku strednej školy.

Whittaker poznal Ledinu legendárnu povesť, už keď sa s ňou zoznámil. Rád počúval o všetkých večierkoch, ktorých sa zúčastnila, a mužoch, s ktorými sa vyspala. Leda ho spájala so slávnymi, a keď ho Strike lepšie spoznal, dospel k záveru, že Whittaker hádam netuži po ničom tak veľmi ako po sláve. Z morálneho hľadiska nerozlišoval medzi milovaným Mansonom a rockovými hviezdami ako Jonny Rokeby. Obaja sa navždy zapísali ľuďom do povedomia. Manson bol podľa neho dokonca úspešnejší, lebo jeho mýtus nikdy nevyjde z módy. Zlo fascinuje večne.

Whittakera však nepríťahovala iba Ledina sláva. Jeho milenka porodila deti dvom bohatým rockerom, ktorí jej platili alimenty. Whittaker si bol po príchode do squatu takmer istý, že bývať v bohémskej chudobe patrí k Ledinmu životnému štýlu, no niekde nablízku sa skrýva obrovská finančná rezerva, do ktorej obaja – Strikeov otec Jonny Rokeby aj Lucin otec Rick Fantoni – nalievajú peniaze. Očividne nebol schopný prijať alebo pochopiť pravdu: Leda celé roky zle hospodárila a rozhadzovala, a tak sa obaja muži rozhodli zariadiť všetko tak, aby ich Leda nemohla rozhajdákať. Mesiace plynuli a Whittaker čoraz častejšie trúsil uštipačné poznámky a podpichoval ju, že naňho nechce míňať peniaze. Keď mu nekúpila gitaru Fender Stratocaster, po ktorej mu pišťalo srdce, ani zamatovú bundu od Jeana Paula Gaultiera, po ktorej – hoci smradlavý a otrhaný – zrazu zatúžil, dostal doslova hysterický záchvat.

Vyvíjal na ňu čoraz väčší tlak. Vymýšľal si nehorázne klamstvá, ktoré sa dali ľahko vyvrátiť: že sa potrebuje naliehavo liečiť, že niekomu dlhuje desaťtisíc libier a dotyčný sa mu vyhráza, že mu zláme hnatý. Leda sa striedavo zabávala a rozčuľovala.

„Drahý, nemám nijaké prachy,“ vravievala. „Naozaj, drahý, nemám nič, inak by som ti predsa niečo dala, nie?“

Keď mal Strike osemnásť, Leda otehotnela. Práve mal prijímačky na univerzitu. Bol zhrozený, no ani vtedy nečakal, že sa za Whittakera vydá.

Synovi vždy vravievala, že sa jej nepáčilo byť manželkou. Jej prvý tínedžerský pokus o manželstvo trval dva týždne, a potom utiekla. Navyše ani Whittaker manželstvo neuznával.

A predsa sa vzali, nepochybne preto, lebo podľa hudobníka išlo o najistejší spôsob, ako sa dostať k tým záhadne ukrytým miliónom. Obrad sa konal na matrike v Marylebone, kde sa predtým ženili dvaja členovia Beatles. Možno si Whittaker myslel, že ho odfotia vo dverách ako Paula McCartneyho, no nikoho nezaujímal. Až smrť rozžiarenej nevesty privedla zástupy fotografov na schody budovy súdu.

Strike si zrazu uvedomil, že nevedomky došiel až k stanici Aldgate East. Celá táto cesta bola len zbytočnou zachádzkou, hrešil sa v duchu. Keby nasadol na metro na stanici Whitechapel, už dávno by bol na ceste k Nickovi a Ilse. Namiesto toho sa čo najrýchlejšie vrhol opačným smerom a príchod na stanicu si načasoval presne na tlačenicu v metre počas špičky.

Jeho mohutná postava so zavadzajúcim ruksakom vyvolávala v cestujúcich, ktorí sa s ním museli deliť o priestor, tichú nespokojnosť, no on si to sotva všimol. O hlavu vyšší ako všetci ostatní zvieral držadlo a sledoval vlastný rozkolísaný odraz v tmavých oknách, spomínajúc na poslednú, najhoršiu časť príbehu, keď Whittaker na súde presviedčal o svojej nevine. Polícia našla protirečenia v jeho príbehu o tom, kde bol v deň, keď do ruky jeho manželky vnikla ihla, ako aj nezrovnalosti v jeho výpovedi o Ledinom užívaní drog a o tom, odkiaľ pochádzal ten heroín.

Sprievod otrhaných squatterov poskytol svedectvo o ich búrlivom, násilnom vzťahu, o tom, ako sa Leda vyhýbala heroínu vo všetkých podobách, o Whittakerových hrozbách, neverách, rečiach o vražde a peniazoch, o tom, že keď sa našlo Ledino telo, hudobník neprejavil nijaký smútok. Všetci – nerozumne hystericky – dokola opakovali, že podľa nich ju Whittaker určite zabil. Obhajoba poľahky dokázala ich nedôveryhodnosť.

Študent z Oxfordu na lavici svedkov bol osviežujúcou zmenou. Sudca si Strikea spokojne premeriaval. Bol čistý, inteligentný a vedel sa vyjadrovať, hoci bez obleku a kravaty pôsobil mohutne a hrozivo. Prokurátor chcel, aby odpovedal na otázky týkajúce sa Whittakerovho záujmu

o Ledin majetok. Strike súdu porozprával o predchádzajúcich pokusoch nevlastného otca dostať sa k bohatstvu, ktoré v podstate jestvovalo len v jeho hlave, a o čoraz častejších prosbách, aby ho Leda na dôkaz lásky zahrnula do poslednej vôle.

Whittaker ho takmer ľahostajne sledoval zlatistými očami. V poslednej chvíli Strikeovho svedectva na seba pozreli krížom cez miestnosť a pohľady sa im stretli. Hudobník mykol kútikom úst a na tvári sa mu zjavil slabý posmešný úškrn. Potom zdvihol ruku z lavice pred sebou asi centimeter do vzduchu a ukazovákom urobil nepatrný pohyb zľava doprava.

Strike presne vedel, čo tým chce povedať. To mikrogesto bolo určené len jemu. Miniaturná kópia gesta, ktoré dobre poznal: Whittaker mal vo zvyku vodorovne mávnuť rukou vo vzduchu, akoby chcel podrezať hrdlo človeku, ktorý ho urazil.

„Dostaneš, čo ti patrí,“ hovorieval s vytreštenými zlatistými očami šialenca. „Dostaneš, čo ti patrí!“

Dopadol dobre. Nieкто z jeho zazobanej rodiny vysolil prachy za slušného obhajcu. Dočista vydrhnutý uhladený Whittaker v obleku tichým, úctivým tónom všetko poprel. Kým sa zjavil na súde, v jeho príbehu už všetko sedelo. Prokurátor sa pokúsil vytiahnuť všeličo, len aby ho vykreslil takého, aký bol v skutočnosti: Charlesa Mansona v staručkom gramofóne, Satanskú bibliu na posteli, zhúlené rozhovory o zabíjaní pre potešenie... Whittaker s mierne neveriacim výrazom nad všetkým mávol rukou.

„Čo vám mám povedať? Som hudobník, vaša ctihodnosť,“ vyhlásil v jednej chvíli. „Poézia sa ukrýva v temnote. *Ona* to chápala lepšie ako ktokolvek iný.“

Hlas sa mu melodramaticky zlomil a vzápätí sa rozvzlykal. Obhajca sa neváhal opýtať, či nepotrebuje trocha času, aby sa upokojil.

Vtedy Whittaker odvážne pokrútil hlavou a vyslovil ten nadčasový výrok o Ledinej smrti: „Chcela zomrieť. Dievča ako pálené vápno.“

Nikto iný nepochopil, na čo naráža, azda okrem Strikea, ktorý ten song počul v detstve a puberte toľkokrát... Whittaker citoval text piesne *Mistress of the Salmon Salt*.

Oslobodili ho. Lekársky nález potvrdzoval tvrdenie, že Leda neužívala heroín pravidelne, no jej povest' svedčila proti nej. Brala množstvo iných drog. Bola neslávne známa tým, že vymetala všetky večierky. Mužom v kučeravých parochniach, ktorých úlohou bolo posudzovať násilné úmrtia, sa zdalo celkom príznačné, že zomrela na špinavom matraci v honbe za pôžitkom, ktorý jej obyčajný život nemohol poskytnúť.

Na schodoch budovy súdu Whittaker oznámil, že má v úmysle napísať biografiu zosnulej manželky, a potom sa niekam stratil. Sľubovaná kniha nikdy nevyšla. Ich spoločného syna adoptovali Whittakerovi starí rodičia, ktorí dlhé roky všetko trpezlivo znášali, a Strike ho už nikdy nevidel. Potichu odišiel z Oxfordu a vstúpil do armády, Lucy začala chodiť na vysokú a život šiel ďalej.

Whittaker sa pravidelne objavoval v novinách, zakaždým v súvislosti s nejakým trestným činom, a Lediným deťom to nebolo celkom jedno. Samozrejme, nikdy sa neocitol na prvej strane. Bol len muž, ktorý sa oženil so ženou, čo sa preslávila spávaním so slávnymi mužmi. Pozornosť verejnosti, ktorej sa mu dostalo, bola len slabým odleskom odrazenej žiary reflektorov.

„Je ako hovno, čo sa nechce spláchnuť,“ skonštatoval Strike pred Lucy, no tá sa nezasmiala. Mala ešte menší sklon ako Robin využívať drsný humor, aby sa vyrovnala s nestráviteľnými faktmi.

Unavený a čoraz väčšmi hladný Strike sa hojdal v rytme idúceho metra. Bol deprimovaný a nahnevaný najmä na seba. Celé roky odhodlane hľadel do budúcnosti. Minulosť sa nedala zmeniť. Nepopieral, čo sa stalo, ale načo sa v tom utápať? Načo vyhľadávať squat spreď takmer dvadsiatich rokov, spomínať, ako rachotila poštová schránka, znova počuť mraučanie vydesenej mačky a vidieť matku v pohrebnom ústave s bledou voskovou tvárou v šatách so zvonovými rukávmi?

Ty sprostý idiot, zlostil sa sám na seba. Skúmavo sa zahľadel na mapu metra a snažil sa zistiť, koľkokrát musí prestúpiť, aby sa dostal k Nickovi a Ilse. *Tú nobu ti neposlal Whittaker. Len hľadáš zámienku, aby si ho mohol dostať.*

Odosielateľ tej nohy bol systematický, vypočítavý a schopný. Whittaker, ktorého poznal pred takmer dvoma desaťročiami, bol chaotický, výbušný a nevyrovnaný.

A predsa...

Dostaneš, čo ti patrí...

Quicklime girl... Dievča ako pálené vápno...

„Doriti!“ zανάvával hlasno Strike, čím znepokojil všetkých okolostojacích.

Práve si uvedomil, že mal prestúpiť.

11

Feeling easy on the outside,
But not so funny on the inside.

Blue Öyster Cult, 'This Ain't the Summer of Love'

*Navonok sa cítim v pohode,
no vnútri mi nie je do smiechu.*

Blue Öyster Cult: *Toto nie je leto lásky*

Nasledujúce dni sa Strike a Robin striedali pri sledovaní Platinovej. Detektív si vymýšľal výhovorky, aby sa s Robin mohol stretnúť aj počas dňa, a trval na tom, že musí odchádzať domov ešte za svetla, keď je v metre veľa ľudí. Vo štvrtok večer sledoval Platinovú, až kým Ruska nebola v bezpečí pod dohľadom neustále podozrievavého Paroháča, a potom sa vrátil na Octavia Street vo Wandsworth, kde ešte vždy býval, aby sa vyhol novinárom.

Už druhý raz v detektívnej kariére bol nútený hľadať útočisko u priateľov Nicka a Ilsy. U nikoho iného by zrejme nevydržal, no aj v rámci manželstva dvoch pracujúcich ľudí si pripadal čudne nezdomácnený. Stiesnený podkrovný bytík nad kanceláriou mal síce množstvo nevýhod, no aspoň mohol prichádzať a odchádzať, ako sa mu zapáčilo, jesť o druhej v noci, keď sa vrátil zo sledovania, dupať hore-dolu po kovových schodoch a nebáť sa, že zobudí spolubývajúcich. Teraz pociťoval neurčitý tlak, že by sa mal občas ukázať pri jedle, a keď sa nadržanom hrabal v chladničke, pripadal si nespoločenský, hoci to mal dovolené.

Na druhej strane, Strike nepotreboval armádu, aby sa naučil čistote a poriadku. Roky dospievania strávené v špine vyvolali opačnú reakciu.

Ilsa už upozornila na fakt, že Strike po sebe v dome nezanecháva nijaké stopy, zatiaľ čo jej manžela gastroenterológa možno nájsť podľa cestičky odhodnených vecí a zle pozatváraných zásuviek.

Od známych na Denmark Street vedel, že novinári a fotografi sa ešte vždy motajú okolo vchodu do kancelárie, a zmieril sa s tým, že zvyšok týždňa strávi u Nicka a Ilsy v hosťovskej izbe s holými bielymi stenami, v ktorej vládla melancholická atmosféra očakávania jej skutočného využitia. Už roky sa neúspešne pokúšali o dieťa. Strike sa nikdy nepýtal, ako sa im darí, a vycítil, že najmä Nick je mu za to vďačný.

Oboch poznal už veľmi dlho, Ilsu väčšinu života. Okuliarnatá svetlovláska pochádzala zo St. Mawes v Cornwalle, čo bol najstálejší domov, aký kedy Strike mal. S Iلسou boli spolužiaci na základnej škole. Vždy keď sa vrátil k Tedovi s Joan, čo sa počas jeho dospievania stávalo pravidelne, znova nadviazali priateľstvo pôvodne založené na tom, že Joan a Iلسina matka spolu kedysi tiež chodili do školy.

S Nickom, ktorému po dvadsiatke začali ustupovať pieskové vlasy, sa skamarátil na strednej v Hackney, kde obaja maturovali. Nick a Ilsa sa zoznámili na Strikeovej oslave osemnástych narodenín v Londýne, rok spolu chodili a potom sa rozišli, keď šiel každý z nich na inú univerzitu. Opäť sa stretli okolo dvadsaťpäťky. Ilsa bola zasnúbená s nejakým právnikom a Nick chodil s kolegyňou lekárkou. O niekoľko týždňov sa oba vzťahy rozpadli a o rok neskôr sa Nick a Ilsa zosobášili. Strike im bol za svedka.

Detektív vošiel do ich domu o pol jedenástej večer. Len čo za sebou zatvoril dvere, Nick a Ilsa ho pozdravili z obývačky a nástojili, že sa má ponúknuť donáškovým indickým jedlom, ktorého bolo ešte dosť.

„Čo je to?“ Znepokojene sa zadíval na dlhé šnúry s britskými vlajčkami, kopy papierov popísaných poznámkami a najmenej dvesto červených, bielych a modrých plastových pohárov vo veľkom polyetylénovom vreci.

„Pomáhame organizovať pouličnú oslavu kráľovskej svadby,“ odvetila Ilsa.

„Kristepane,“ zahundral Strike a naložil si na tanier vlašnú omáčku madras.

„Bude to zábava! Mal by si prísť aj ty.“

Detektív na ňu zazrel a ona sa zachichotala.

„Mal si dobrý deň?“ opýtal sa Nick a podal mu plechovku Tennent's.

„Nie.“ Strike si vďačne vzal ležiak. „Prišiel som o ďalší kšeft. Už mi zostali len dvaja klienti.“

Nick a Ilsa čosi súcitne zamrmlali a zavládlo priateľské ticho, kým si Strike hádzal do úst indické jedlo. Unavený a sklúčený strávil väčšinu cesty domov úvahami o tom, že – tak ako sa obával – doručenie odseknutej nohy zasiahlo firmu, ktorú sa zo všetkých síl pokúšal vybudovať, ako demolačná guľa. Jeho fotografia sa momentálne šírila na internete a v novinách v súvislosti s odporným činom. Novinári mali dobrú zámienku celému svetu pripomenúť, že aj on prišiel o nohu, za čo sa síce nehanbil, ale, samozrejme, sa tým ani neoháňal. Držal sa ho závan niečoho zvláštneho a zvráteného. Bol poškrvený.

„Niečo nové o tej nohe?“ opýtala sa Ilsa, keď Strike zlikvidoval značné množstvo jedla a vypil prinajmenšom polovicu piva. „Zistila polícia niečo?“

„Zajtra večer sa mám stretnúť s Wardlom, ktorý ma bude informovať, ale zdá sa, že veľa nemá. Sústredil sa na toho gangstra.“

Nickovi a Ilse neprezradil podrobnosti o troch mužoch, ktorých považoval za natoľko nebezpečných a pomstychtivých, že by mu mohli poslať nohu, no spomenul, že raz narazil na kariérneho zločinca, ktorý už v minulosti niekomu odsekol časť tela a poslal ju poštou. Pochopiteľne, obaja sa ihneď zhodli s Wardlom, že páchatelom je zrejme práve on.

Strike sedel na pohodlnej zelenej pohovke a prvý raz za tie roky si uvedomil, že Nick a Ilsa sa stretli s Jeffom Whittakerom. Oslava jeho osemnástych narodenín sa konala v krčme The Bell v štvrti Whitechapel. Matka bola už v šiestom mesiaci tehotenstva. Na tvári tety Joan sa zračila zmes nesúhlasu a silenej veselosti a strýko Ted, ktorý väčšinou všetkých zmieľoval, nedokázal zakryť hnev a znechutenie, keď zhúlený Whittaker prerušil diskotéku a zaspieval pieseň, ktorú sám napísal. Strike si spomenul

na vlastnú zlosť a túžbu byť niekde inde, odísť do Oxfordu, na všetko sa vykašať. No možno si Nick a Ilsa na nič z toho nespomínajú: v tú noc sa sústredili len jeden na druhého, zmätení a prekvapení silnou a nečakanou obojstrannou príťažlivosťou.

„Máš strach o Robin,“ ozvala sa Ilsa. Bolo to skôr konštatovanie ako otázka.

Strike čosi súhlasne zahundral s plnými ústami chleba naan. Za posledné štyri dni mal dosť času o tom premýšľať. V tejto vyhrotenej situácii sa Robin nie vlastnou vinou stala jeho slabým miestom. Predpokladal, že ten, kto sa rozhodol adresovať nohu radšej jej, si to uvedomuje. Keby zamestnával muža, teraz by ho netrápili také obavy.

Nezabudol, že Robin bola doteraz takmer nekvalifikovaná. Dokázala presvedčiť vzdorovitých svedkov, aby prehovorili, keď mali sklon uzavrieť sa pred jeho mohutnou postavou a prirodzene hrozivými črtami. Svojím šarmom a nenúteným vystupovaním stokrát zmiernila podozrenie, otvorila dvere a vydláždila mu cestu. Vedel, že jej vďačí za veľa. Napriek tomu si želal, aby sa teraz stiahla do ústrania a počkala, kým nechytia odosielať odseknutej nohy.

„Robin mám rada,“ poznamenala Ilsa.

„Každý ju má rád,“ odvetil znova s plnými ústami naanu Strike. Neklamal: jeho sestra Lucy, priatelia, ktorí ho prišli pozrieť do kancelárie, klienti – všetci zdôrazňovali, ako veľmi majú radi ženu, s ktorou spolupracuje. Aj tak však v Ilsinom hlase postrehol slabý náznak otázky, pre ktorý zatúžil viesť o Robin čisto neosobný rozhovor, a mal pocit zadosťučinenia, keď sa Ilsa vzápätí opýtala:

„Ako sa darí s Elin?“

„Dobre,“ povedal.

„Ešte sa ťa pokúša skrývať pred bývalým?“ V jej otázke zachytil mierne pichľavý tón.

„Elin nemáš rada, čo?“ Strike pre zábavu nečakane stočil rozhovor do nepriateľského tábora. Ilsu poznal s prestávkami už tridsať rokov: presne vedel, že to začne zaskočene popierať.

„Mám ju rada... teda... veľmi ju nepoznám, ale zdá sa... v každom prípade si šťastný a to je dôležité.“

Domnieval sa, že to postačí, aby sa Ilsa prestala vypytovať na Robin. Nebola prvá jeho priateľka, ktorá zhodnotila, že s Robin si dobre rozumejú... Neexistuje možnosť, že by... Neuvažoval niekedy nad tým? No Ilsa bola právnička a nedala sa tak ľahko odradiť od kladenia otázok.

„Robin odložila svadbu, nie? Už stanovili nový...“

„Hej,“ prerušil ju Strike. „Druhého júla. Predĺžený víkend strávi v Yorkshire a... bude riešiť všetko, čo sa týka svadby. Vrátí sa až v utorok.“

Netradične v zhode s Matthewom nástojil, nech si Robin vezme v piatok aj v pondelok dovolenku. Odľahlo mu, že strávi víkend v rodičovskom dome štyristo kilometrov od Londýna. Robin hlboko sklamalo, že s ním nemôže ísť na stretnutie s Wardlom do Old Blue Last v Shoreditchi, no Strikeovi sa zazdalo, že pri predstave krátkej dovolenky zachytil v jej hlase slabý náznak úľavy.

Ilsa sa tvárila trochu dotknuto, že Robin má ešte vždy v úmysle vydať sa za niekoho iného ako za Strikea, no skôr ako stihla niečo povedať, detektívovi zazvonil vo vrecku mobil. Bol to Graham Hardacre, bývalý kolega zo Špeciálneho vyšetrovacieho útvaru.

„Prepáčte,“ povedal Nickovi a Ilse, odložil tanier s indickým jedlom a vstal, „toto musím zdvihnúť, je to dôležité... Hardy!“

„Môžeš hovoriť, Oggy?“ opýtal sa Hardacre.

Strike zamieril naspäť k vchodovým dverám. „Teraz už áno.“ Troma krokmi sa dostal na koniec krátkeho záhradného chodníčka a vyšiel na tmavú ulicu, kde sa mohol poprechádzať s cigaretou v ústach. „Čo pre mňa máš?“

„Úprimne povedané...“ Hardacre bol očividne vystresovaný. „Dost by mi pomohlo, keby si prišiel sem a pozrel sa na to sám, kamoš. Nadriadená príporčíčka je hrozne otravná. Nezačali sme najlepšie. Ak odtiaľto začnem niečo odosielať a ona sa o tom dozvie...“

„A ak prídem na sever?“

„Príď skoro ráno a ja môžem nechať všetko pootvárané v počítači. Ne-dbanlivosť, chápeš.“

Hardacre sa s ním už v minulosti podelil o informácie, ktoré – prísne vzaté – nemal prezrádzať. Do sekcie 35 sa presunul len nedávno a Strike neprekvapilo, že nechce ohroziť svoju pozíciu.

Detektív prešiel na druhú stranu ulice, sadol si na nízky záhradný múrik pred protiahlym domom a zapálil si. „Stojí to za cestu do Škótska?“

„Podľa toho, čo chceš.“

„Staré adresy, rodinné väzby, nezaškodí ani lekárske a psychiatrické záznamy. Brockbanka prepustili z armády pre zlý zdravotný stav... tuším v roku dvetisíctri.“

„Presne tak,“ prisvedčil bývalý kolega.

Spoza chrbta k Strikeovi doľahol zvuk, ktorý ho prinútil vstať a obrátiť sa. Nízky šesťdesiatnik, majiteľ múrika, na ktorom sedel, sypal odpadky do koša. Detektív vo svetle pouličnej lampy videl, že len čo si uvedomil, aký je Strike vysoký a mohutný, jeho podráždený výraz vystriedal zmierlivý úsmev. Detektív sa pobral preč popri dvojdomech obklopených listnatými stromami a živými plotmi chvejúcimi sa v jarnom vánku. Čoskoro budú všade viať zástavky oslavujúce manželský zväzok ďalšej dvojice. A krátko nato príde Robinin svadobný deň.

„Predpokladám, že o Laingovi toho veľa nemáš,“ prehodil spýtavo Strike. Škótova armádna kariéra bola kratšia ako Brockbankova.

„Nie, ale zdá sa, že je to riadny sviniar,“ vyhlásil Hardacre.

„Kam šiel z Glasshouse?“

Glasshouse bolo vojenské väzenie v Colchestri. Umiestňovali tam všetkých odsúdených príslušníkov armády, skôr ako ich odtiaľ presunuli do niektorej civilnej väznice.

„Do Kráľovskej väznice v Elmley. Po tom o ňom už nemáme nič. Budeš potrebovať informácie od probačného úradu.“

„Jasné.“ Detektív vydýchol dym na hviezdnaté nebo. Obom bolo jasné, že Strike nie je policajt a nemá o nič väčšie právo nazrieť do záznamov probačného úradu ako hociktorý civilista. „Odkiaľ presne zo Škótska pochádzal, Hardy?“

„Z Melrose. Keď vstúpil do armády, ako najbližšiu príbuznú uviedol matku. Vyhľadal som si ho.“

„Z Melrose,“ zopakoval zadumane Strike.

Zamyslel sa nad zvyšnými dvoma klientmi. Zazobaný idiot, ktorého vzrušuje snaha dokázať si, že priateľka ho podvádza, a bohatá manželka a matka, ktorá Strikeovi platila za zber dôkazov proti manželovi prenasledujúcemu ich spoločných synov. Otec sa nachádzal v Chicagu a Platinová hádam môže zostať dvadsaťštyri hodín bez dozoru.

Samozrejme bolo možné, že ani jeden z mužov, ktorých podozrieval, nemal s nohou nič spoločné. Možno si to všetko len namýšľa.

A harvest of limbs... Žatva končatín...

„Ako ďaleko od Edinburghu je Melrose?“

„Zhruba hodinu, hodinu a pol cesty.“

Strike nohou zahasil cigaretu na chodníku.

„Hardy, v nedeľu v noci by som mohol nasadnúť na vlak, ráno sa zastaviť v kancelárii, potom sa odviezť do Melrose a zistiť, či sa Laing nevrátil k rodine alebo či niekto nevie, kde sa nachádza.“

„Super. Ak mi dáš vedieť, kedy máš príchod, Oggy, vyzdvihnem ťa na stanici. Vlastne,“ Hardacre sa chystal prejavíť štedrosť, „ak sa chceš zdržať iba jeden deň, požičiam ti auto.“

Strike sa hneď nevrátil k zvedavým priateľom a studenému jedlu. Zapálil si ešte jednu cigaretu, prechádzal sa po ulici a uvažoval. Potom si spomenul, že v nedeľu večer má ísť s Elin na koncert do Southbank Centre. Chcela posilniť jeho záujem o klasickú hudbu, hoci od začiatku dával najavo, že je prinajlepšom vlažný. Pozrel na hodinky. Mal by jej zavolať a zrušiť plány, no už bolo neskoro. Zajtra na to nesmie zabudnúť.

Vykročil naspäť k domu a v myšlienkach sa vrátil k Robin. O svadbe, ktorá sa mala konať už o dva a pol mesiaca, rozprávala veľmi málo. Až keď Wardlovi povedala o objednávke jednorazových fotoaparátov, Strikeovi došlo, ako skoro sa stane manželkou Matthewa Cunliffa.

Ešte je čas, pomyslel si. Ani v duchu však nespresnil, na čo.

12

... the writings done in blood.

Blue Öyster Cult, 'OD'd on Life Itself'

... *slová napísané krvou.*

Blue Öyster Cult: *Predávkovaný životom*

Pre mnohých mužov by bolo sledovanie prsnatej blondíny po Londýne za peniaze príjemným rozptýlením, no Strikea už stopovanie Platinovej fakt nebavilo. Najprv sa celé hodiny potúkal po Houghton Street, odkiaľ mal výhľad na oceľové presklené priechody London School of Economics, v ktorých sa striptízová tanečnica na polovičný úväzok občas mihla cestou do knižnice. Potom ju nasledoval do klubu Spearmint Rhino, kde sa jej o štvrtej začínala šichta. Tam sa od nej odlepil. Ak Platinová urobí niečo, čo by sa dalo považovať za nevhodné, Raven mu zavolá. Navyše mal o šiestej stretnutie s Wardlom.

Zjedol sendvič v občerstvení neďaleko krčmy, kde sa mali stretnúť. Zavonil mu mobil, no keď videl, že mu volá sestra, počkal, kým sa nezapne odkazová schránka. Marilo sa mu, že synovec Jack bude mať čoskoro narodeniny, a on nemal v úmysle ísť na jeho oslavu. Nie po tej poslednej, z ktorej si pamätal hlavne dotieravé matky a uši trhajúci krik rozbláznených a nespokojných detí.

Krčma Old Blue Last sa nachádzala na konci Great Eastern Street v Shoreditchi. Impozantná trojposchodová tehlová budova bola zaoblená ako prova lode. Strike sa pamätal, že tam bol kedysi striptízový klub

a neskôr bordel. Jeho a Nickov spolužiak tam vraj prišiel o panenstvo so ženou, ktorá mu mohla byť matkou.

Nápis hneď za dverami oznamoval, že z Old Blue Last je najnovšie hudobný klub. Prečítal si, že v ten večer od ôsmej si môže užiť koncert kapiel Islington Boys' Club, Red Drapes, In Golden Tears a Neon Index. S kričným úsmevom sa pretlačil do miestnosti s dlážkou z tmavého dreva, kde stál bar a za ním obrovské starožitné zrkadlo s pozlátenými písmenami, z ktorých boli vyskladané názvy pív z dávnych čias. Z vysokého stropu viseli guľaté sklené lampy, vrhajúce svetlo na dav mladých mužov a žien. Mnohí z nich vyzerali ako študenti a väčšina sa obliekala tak štýlovo, že to bolo nad Strikeovo chápanie.

Hoci matka bola dušou milovníčka kapiel koncertujúcich na štadiónoch, počas dospievania ho často vodila na podobné miesta, kde si kapely jej priateľov vybavili zo dva koncerty, a potom sa nie práve v najlepšom rozpadli, len aby sa o tri mesiace mohli dať znova dokopy a zahrať v inom klube. Strikea prekvapilo, že Wardle sa chce stretnúť práve v Old Blue Last. Predtým si boli sadnúť len v krčme Feathers, ktorá susedila so Scotland Yardom. Všetko sa vysvetlilo, keď Strike pristúpil k osamotenému policajtovi s veľkým pivom v ruke.

„Žena má rada Islington Boys' Club. Po práci sa tu máme stretnúť.“

Strike sa s Wardlovou manželkou zatiaľ nestretol, a hoci o tom dovtedy veľmi neuvažoval, predstavoval si ju ako niečo medzi Platinovou (lebo Wardle vždy pohľadom sledoval sporo odeté ženy, ktoré zjavne trávili čas v soláriu) a jedinou manželkou príslušníka metropolitnej polície, ktorú poznal. Volala sa Helly a javila záujem predovšetkým o svoje deti, dom a šťavnaté klebety. No keďže Wardlova manželka mala rada indie kapelu, o ktorej on nikdy nepočul (bez ohľadu na to, že už teraz mal sklon danou kapelou pohrdať), pomyslel si, že bude zrejme zaujímavejšia, ako predpokladal.

„Čo máš?“ opýtal sa Wardla, keď dostal pivo od čoraz zaneprázdnenejšieho barmana. Obaja sa bez jediného slova zhodli, že sa treba presunúť od baru k poslednému voľnému stolu pre dvoch.

„Forenzný tím robí na tej nohe,“ povedal Wardle, keď si sadli. „Podľa nich pochádza od ženy vo veku od pätnásť do dvadsaťpäť rokov. V čase, keď jej ju páchatel odsekol, bola už mŕtva, ale podľa zrazenín len krátko. Skôr ako ju doručil tvojej priateľke Robin, držal ju v mrazničke.“

Od pätnásť do dvadsaťpäť. Podľa Strikeových výpočtov by mala Brittany Brockbanková dvadsaťjeden.

„Nedokážu presnejšie určiť jej vek?“

Wardle pokrútil hlavou.

„Ďalej nie sú ochotní zísť. Prečo?“

„Vravel som ti prečo. Brockbank mal nevlastnú dcéru.“

„Brockbank,“ zopakoval neurčito Wardle, akoby mu to meno nič nehovorilo.

„Jeden z tých, čo mi podľa mňa mohli poslať tú nohu.“ Strikeovi sa nepodarilo zakryť netrpezlivosť. „Bývalá púštna krysa. Veľký tmavý chlap so zápasníckym uchom...“

„Veď dobre,“ rozčúľil sa hneď Wardle. „Každý mi v jednom kuse posúva nejaké mená, kamoš. Brockbank... mal tetovanie na predlaktí...“

„To bol Laing,“ prerušil ho Strike. „Ten Škót, ktorého som na desať rokov posadil do basy. Brockbank bol zas presvedčený, že som mu spôsobil poškodenie mozgu.“

„Aha, áno.“

„Jeho nevlastná dcéra Brittany mala na nohe starú jazvu. Vravel som ti to.“

„Hej, hej, už si spomínam.“

Strike potlačil uštipačnú odpoveď a radšej si odchlípol z piva. Bol by si oveľa istejší, že jeho podozrenie sa neberie na ľahkú váhu, keby oproti nemu namiesto Wardla sedel bývalý kolega zo Špeciálneho vyšetrovacieho útvaru Graham Hardacre. Jeho vzťah s Wardlom hneď na začiatku poznáčila ostrážitosť a v poslednom čase aj určitá súťaživosť. Wardle bol podľa Strikea lepší detektív ako mnoho iných príslušníkov metropolitnej polície, na ktorých doteraz natrafil, no aj on pristupoval k vlastným teóriám s otcovskou nehou, ktorá sa nikdy nevzťahovala na tie Strikeove.

„Vyjadрили sa nejako k jazve na lýtku?“

„Bola stará, vznikla dávno pred smrťou.“

„Kurvafix,“ zahundral Strike.

Forenzný tím sa nemal prečo ktovieako zaujímať o starú jazvu, no preňho bola nesmierne dôležitá. Práve toho sa obával. Dokonca aj Wardle, ktorý mal pri každej mozgnej príležitosti vo zvyku ťahať si z neho, pri pohľade na ustarosteného detektíva zjavne zažíval čosi ako súcit.

„Kamoš,“ oslovil ho (aj to bola novinka), „nebol to Brockbank. Bol to Malley.“

Strike sa toho obával – obával sa, že len čo spomenie Malleyho, Wardle sa naňho vrhne a vykašle sa na ostatných podozrivých, unesený predstavou, že sa stane mužom, ktorý dostane známeho gangstra.

„Dôkazy?“ vyštekol stroho Strike.

„Harringayský zločinecký syndikát presúva do Londýna a Manchestra prostitútky z východnej Európy. Baval som sa s kolegami z mravnostného. Minulý týždeň robili raziu v neďalekom bordeli a našli tam dve mladé Ukrajinky.“ Wardle ešte väčšmi stíšil hlas. „Policajtky ich práve vypočúvajú. Vraj s nimi bola ešte jedna priateľka, ktorá si myslela, že sem ide robiť modelku, a svojou prácou nebola nadšená, ani keď ju zmlátili ako žito. Pred dvoma týždňami ju Hrobár vytiahol z domu za vlasy a odvtedy ju nevideli. A ani jeho.“

„Typický Hrobárov pracovný deň,“ poznamenal Strike. „Ešte to však neznamená, že tá noha patrí jej. Počul ho niekto spomínať moje meno?“

„Áno,“ víťazoslávne prikývol Wardle.

Strike spustil ruku s pivom, z ktorého si chcel odchlípnúť. Nečakal kladnú odpoveď.

„Fakt?“

„Jedno z dievčat, ktoré mravnostné odvedlo z domu, je presvedčené, že Hrobár ťa nedávno spomínal.“

„V akej súvislosti?“

Wardle vyslovil viacslabičné slovo – priezvisko bohatého ruského majiteľa kasína, pre ktorého detektív koncom minulého roka pracoval. Strike

sa zamračil. Ak sa aj Hrobár dozvedel o práci pre majiteľa kasína, nebolo o nič pravdepodobnejšie, že vie aj to, že za svoj posledný pobyt za mrežami vďačí práve jeho svedectvu. Detektív si z tejto novej informácie vzal len toľko, že jeho ruský klient sa pohybuje v extrémne pochybných kruhoch, ale to vedel aj predtým.

„A čo majú moje kšefty s Arzamastsevom spoločné s Hrobárom?“

„Nuž, kde začať?“ prehodil Wardle s neurčitostou, ktorú podľa Strikea vydával za širší pohľad na vec. „Syndikát má prsty v mnohých veciach. V podstate tu máme chlapíka, ktorému si kedysi skrížil cestu, ktorý už niekomu poslal časť ľudského tela a ktorý zmizol s nejakou babou tesne pred tým, ako si dostal nohu mladej ženy.“

„Keď to vravíš takto, znie to presvedčivo,“ povedal Strike, ktorého to vôbec nepresvedčilo. „Pozrel si sa aj na Lainga, Brockbanka a Whittakera?“

„Samozrejme,“ odvetil Wardle. „Moji ľudia sa ich všetkých snažia nájsť.“

Strike dúfal, že je to tak, a rozhodol sa nespochybňovať Wardlovo tvrdenie, aby si s ním nepokazil dobré vzťahy.

„Máme aj záznam z bezpečnostnej kamery, ktorý zachytáva toho kuriéra,“ dodal Wardle.

„A?“

„Tvoja kolegyňa je dobrá svedkyňa. *Fakt* to bola honda. S falošnými ešpézetkami. Mal na sebe presne to, čo spomínala. Odfrčal na juhozápad. Vlastne mieril k ozajstnému kuriérskemu depu. Naposledy ho zachytila kamera vo Wimbledon. Odvtedy po ňom ani po motorke niet ani stopy, no ako vravím, použil falošné ešpézetky. Môže byť kdekoľvek.“

„Falošné ešpézetky,“ zopakoval Strike. „Dobre si to naplánoval.“

Krčma sa postupne zaplňala. Kapela mala zjavne hrať na poschodí: ľudia sa tlačili k dverám vedúcim nahor a detektív počul známe pískanie mikrofónu.

„Mám pre teba ešte niečo,“ povedal bez nadšenia Wardlovi. „Sľúbil som Robin, že ti dám kópie.“

Ráno na úsvite sa vrátil do kancelárie. Novinári sa už vzdali pokusov odchytiť ho cestou dnu alebo von, no známa z obchodu s gitarami na

druhej strane ulice ho informovala, že fotografi sa tam motali ešte predchádzajúci večer.

Wardle vzal do ruky dva prefotené listy a zatváril sa, akoby v ňom vzbudili mierny záujem.

„Oba prišli v posledných mesiacoch,“ pokračoval Strike. „Robin si myslí, že by si sa na ne mal pozrieť. Dáš si ešte jedno?“ opýtal sa a ukázal na jeho takmer prázdny pohár.

Wardle sa začítal do listov a Strike šiel kúpiť dve pivá. Keď sa vrátil, policajt ešte vždy držal ten s podpisom RL. Strike vzal do ruky druhý, napísaný dobre čitateľným zaobleným dievčenským písmom.

... že budem skutočne sama sebou a skutočne dokonalá, až keď prídem o nohu. Nikto nechápe, že nie je a nikdy nebude mojou súčasťou. Moja rodina sa s mojou túžbou podstúpiť amputáciu nevie zmieriť. Myslia si, že len vymýšľam, ale Ty istotne chápeš...

V tom sa mylíš, pomyslel si detektív a pustil kópiu naspäť na stôl. Všimol si, že adresu v Shepherd's Bush napísala čo najúhľadnejšie a najčitateľnejšie, aby sa jeho odpoveď na otázku, ako si čo najšikovnejšie odrezat' nohu, niekde nestratila. Podpísala sa Kelsey, no priezvisko neuviedla.

Wardle, ešte vždy zahľbený do druhého listu, vyprskol. Na tvári sa mu zračila zmes pobavenia a znechutenia.

„To hádam nie, *čítal* si to?“

„Nie,“ odvetil Strike.

Do krčmy sa hrnulo čoraz viac mladých ľudí. On a Wardle neboli jediní okolo tridsaťpäťky, no rozhodne patrili medzi tých starších. Strike sledoval peknú ženu s bledou tvárou a vizážou hviezdičky zo štyridsiatych rokov: s tenkým čiernym obočím, karmínovým rúžom a svetlomodrými vlasmi natočenými do veľkých retro vlín. „Robin číta listy od bláznov a ak má pocit, že potrebujem zhrnutie, poskytne mi ho.“

„*Chcem masírovať tvoj kýpeť,*“ čítal nahlas Wardle. „*Chcem, aby si ma používal ako živú barlu. Chcem...* Doriti, to sa ani fyzicky ne...“

Obrátil list.

„RL. Vieš rozlúštiť adresu?“

„Nie,“ pokrútil hlavou Strike, keď na ňu zažmúril. Husté písmo bolo takmer nečitateľné. V adrese natlačenej v rohu na prvý pohľad prečítal len jedno slovo: Walthamstow.

„Nevravel si, že budeš pri bare, Eric?“

Zjavila sa pri nich tá mladá žena so svetlomodrými vlasmi a karmíno-vočervenými perami s nápojom v ruke. Na sebe mala letné šaty ako zo štyridsiatych rokov a koženú bundu.

Wardla to vôbec nezaskočilo. „Prepáč, zlato, bavíme sa o práci. April, Cormoran Strike. Moja manželka,“ dodal.

„Ahoj.“ Strike jej podal veľkú ruku. Nikdy by neuhádol, že Wardlova žena vyzerá takto. Z dôvodov, ktoré sa mu pre únavu nechcelo analyzovať, mu bol policajt zrazu sympatickejší.

„Ach, to si ty!“ vyhrkla April a usmiala sa na detektíva. Wardle zhrnul fotokópie listov zo stola, poskladal ich a vložil do vrečka. „Cormoran Strike! *Tolko* som o tebe počula! Zostaneš aj na koncert?“

„Pochybujem,“ odpovedal detektív, no nie neprívetivo. Bola veľmi pekná.

April ho očividne nechcela nikam pustiť. Vyhlásila, že majú prísť aj nejakí priatelia, a naozaj, len niekoľko minút po nej sa zjavili ďalší šiesti ľudia. V skupinke boli dve nezadané ženy. Strike sa dal nahovoriť, že sa s nimi presunie do preplnenej miestnosti na poschodí, kde stálo malé pódium. Keď sa jej opýtal, kde pracuje, prezradila, že je stylistka, práve v ten deň mala fotenie pre nejaký časopis, a – nenútene dodala – burleskná ta-nečnica na polovičný úväzok.

„Burleskná?“ zakričal z plného hrdla Strike, keď sa miestnosťou znova rozľahlo pískanie mikrofónu a vzápätí výkriky a námietky zhromaždených ľudí. *Nie je to niečo ako umelecký striptíz?* uvažoval. April mu prezradila, že aj jej priateľka Coco – dievčina s paradajkovočervenými vlasmi, ktorá mu s úsmevom zakývala – sa venuje burleske.

Všetci v skupinke sa správali veľmi priateľsky. Nikto nedával najavo komplexy, ako mal vo zvyku Matthew, vždy keď sa dostal do detektívo-

vej blízkosti. Strike už dávno nebol na koncerte. Drobná Coco už stihla poznamenať, že by bola rada, keby ju niekto zdvihol, aby lepšie videla...

No keď na pódium vyšla kapela Islington Boys' Club, Strike sa nechtiac vrátil do starých čias k ľuďom, na ktorých sa snažil nemyslieť. Zatuchnutý pot vo vzduchu, známe zvuky ladenia gitár, šum zapnutého mikrofónu... To všetko by zniesol, keby mu spevák postojom a štíhlym androgýnnym telom nepripomínal Whittakera.

Po štyroch tónoch mu bolo jasné, že odchádza. Gitarovému indie rocku sa nedalo nič vyčítať. Kapela hrala slušne a spevák mal napriek nešťastnej podobe s Whittakerom celkom dobrý hlas. No Strike bol v minulosti v podobnom prostredí pričasto bez možnosti odísť. Dnes večer však mohol slobodne vyhľadať pokoj a čerstvý vzduch a mal v úmysle toto privilégiium využiť.

Hlasno sa rozlúčil s Wardlom, s úsmevom zakýval April, ktorá naňho žmurkla a odkývala, a odišiel. Bol taký mohutný, že sa mu ľahko podarilo prekliessniť si cestu pomedzi spotených a zadýchaných ľudí. Keď došiel k dverám, Islington Boys' Club práve dohrali prvú pieseň. Potlesk nad hlavou znel ako tlmené padanie ľadovca na plechovú strechu. O chvíľu už s úľavou kráčal smerom k svištiacej doprave.

13

In the presence of another world.

Blue Öyster Cult, 'In the Presence of Another World'

V prítomnosti iného sveta.

Blue Öyster Cult: *V prítomnosti iného sveta*

V sobotu ráno sa Robin s matkou vybrali starým rodinným land roverom z mestečka Masham ku krajčírke v Harrogate, ktorá prešívala Robinine svadobné šaty. Strih sa zmenil, lebo pôvodne boli ušité na svadbu v januári a teraz ich mala mať na sebe v júli.

„Zasa ste schudli,“ skonštatovala postaršia krajčírka, keď jej špendlíkmi zužovala korzet. „Už by ste s tým mali prestať. Tieto šaty pristanú miernym oblinám.“

Uplynul už viac než rok, odkedy si Robin vyberala látku a strih šiat. Pri rozhodovaní sa inšpirovala modelom od Elieho Saaba, aký by si jej rodičia, ktorí budú o šesť mesiacov platiť ešte aj polovicu výdavkov na svadbu staršieho brata Stephena, nemohli nikdy dovoliť. S platom od Strikea by sa Robin nezmohla dokonca ani na túto lacnejšiu verziu.

Osvetlenie v kabínke bolo lichotivé, no jej tvár v zrkadle s pozláteným rámom aj tak vyzerala príliš bledo a oči unavene. Nebola si istá, či prešité šaty bez ramienok vôbec vyzerajú dobre. Na pôvodnom strihu sa jej páčili práve tie dlhé rukávy. A možno je len sklamaná, lebo v hlave dlho nosila predstavu tých šiat.

V kabínke bolo cítiť nový koberec a leštadlo. Zatiaľ čo Linda sledovala,

ako krajčírka pripína, naberá a skrúca metre šifónu, Robin, deprimovaná vlastným odrazom, sa sústredila na stojan v rohu s krištáľovými tiarami a umelými kvetmi.

„Pripomeňte mi, či sme sa už dohodli na ozdobe hlavy,“ ozvala sa krajčírka, ktorá mala vo zvyku používať prvú osobu množného čísla ako dáka ošetrovatelka. „V zime sme sa prikláňali k tiare, však? K šatám bez ramienok by sme mohli vyskúšať kvety.“

„Kvety budú pekné,“ prisvedčila Linda z kúta miestnosti.

Matka a dcéra sa na seba veľmi podobali. Hoci Linda nebola taká štíhla v drieku ako kedysi a v jej vyblednutých medových vlasoch, ktoré si narychlo vyčesala nahor, svietili šediny, mala rovnaké sivomodré oči ako jej dcéra. V tej chvíli ich upierala na svoje druhé dieťa s výrazom znepokojenia a prefíkanosti, ktorý by bol Strikeovi smiešne známy.

Robin si vyskúšala niekoľko ozdôb z umelých kvetov. Ani jedna sa jej nepáčila.

„Možno zostanem pri tej tiare,“ povedala.

„A čo čerstvé kvety?“ navrhla Linda.

„Dobre,“ súhlasila Robin, ktorá zrazu zatúžila uniknúť od pachu koberca a vlastnej bledej uzavretej tváre. „Poďme sa pozrieť, čo vymyslí kvetinárka.“

Bola rada, že má kabínku chvíľu len pre seba. Kým sa vyzliekala zo šiat a naťahovala si džínsy a sveter, snažila sa zistiť, prečo má takú zlú náladu. Mrzelo ju, že nemohla ísť so Strikeom na stretnutie s Wardlom, no zároveň sa tešila, že od toho anonymného muža v čiernom, ktorý jej doručil odseknutú nohu, ju bude deliť niekoľko sto kilometrov.

A predsa nemala pocit, že sa jej podarilo uniknúť. Vo vlaku smerujúcom na sever sa znova pohádali s Matthewom. Dokonca aj tu, v kabínke na James Street, ju prenasledovali množiace sa obavy: agentúra prichádzala o prípady a ona mala strach, čo sa stane, keď si ju jej šéf nebude môcť dovoliť zamestnávať. Obliekla sa a pozrela na mobil. Nijaké správy od Strikea.

O štvrté hodiny stála medzi mimózami a ľaliami, no odpovedala v podstate jednoslabične. Kvetinárka okolo nej robila rozruch, prikladala jej

k vlasom rozličné kvety a pritom jej nechtiac okvapkala krémový sveter studenou zelenkastou vodou z ruže s dlhou stonkou.

„Poďme do Bettys,“ navrhla Linda, keď napokon objednali kvetinovú ozdobu do vlasov.

Bettys v kúpeľnom meste Harrogate bola zavedená kaviareň a významná miestna inštitúcia. Z čierno-zlatej presklenej striešky, pod ktorou čakal rad zákazníkov, viseli koše s kvetmi. Vnútri sa nachádzali lampy vsadené do plechoviek od čaju, ozdobné čajníky, mäkké stoličky a čašníčky v uniformách ozdobených anglickou výšivkou. Robin sa odmalička tešila, keď sa mohla dívať na rady tučných marcipánových prasiatok pod skleneným pultom a pozorovať matku, ako kupuje luxusný koláč zo sušeného ovocia s alkoholom, ktorý sa predával v špeciálnej plechovke.

Dnes sedela pri okne a civela na záhony kvetov geometrických tvarov, ktoré vyzerali, akoby ich vykrojili malé deti z plastelíny v základných farbách. Nedala si nič na jedenie. Objednala si len kanvicu čaju a znova pozrela na mobil. Nijaká správa.

„Deje sa niečo?“ opýtala sa Linda.

„Nie, nič,“ odvetila. „Len som rozmýšľala, čo je nové.“

„Čo také?“

„Niečo v súvislosti s tou nohou,“ vysvetlila Robin. „Strike sa včera večer stretol s Wardlom – s tým policajtom.“

„Aha,“ zamrmlala matka. Kým im nepriniesli čaj, vládlo ticho.

Linda si objednala okrúhly koláčik s názvom *Fat Rascal*, čiže Tučný nezbedník, a natrela si ho maslom.

„S Cormoranom sa pokúsite sami zistiť, kto poslal tú nohu, však?“ vyvedala.

Čosi v matkinom hlase Robin prinútilo postupovať obozretne.

„Len nás zaujíma, čo robí polícia. To je všetko.“

„Aha,“ zopakovala Linda. Hľadela na dcéru a prežúvala.

Robin zaplavil pocit viny, že je taká podráždená. Svadobné šaty boli drahé a ona nedala najavo vďačnosť.

„Prepáč, že som taká odporná.“

„To nič.“

„Ibaže Matthew mi v jednom kuse vyčíta, že robím pre Cormorana.“

„Áno, včera večer sme si to vypočuli aj my.“

„Bože, mami, prepáč!“

Robin dúfala, že sa škriepili natoľko potichu, že tým rodičov nezobudili. Hádali sa celou cestou do Mashamu, počas večere s mamou a otcom nepriateľstvo na chvíľu odložili, a keď si šli Linda s Michaelom ľahnúť, pokračovali v hádke v obývačke.

„Cormoranovo meno sa spomínalo dosť často, však? Predpokladám, že Matthew...“

„Nemá o mňa *strach*,“ zdôraznila Robin.

Matthew tvrdohlavo pristupoval k jej práci, akoby mu bola na smiech, no keď bol donútený brať ju vážne (napríklad keď jej niekto poslal odsekutú nohu), tváril sa skôr nahnevane ako ustarostene.

„Nuž, ak nemá strach, mal by ho mať,“ povedala Linda. „Niekto ti poslal časť tela mŕtvej ženy, Robin. A nie tak dávno nám Matt volal s tým, že si v nemocnici s otrasom mozgu. Nehovorím, že máš podať výpoveď!“ dodala, akoby sa nemienila dať zastrašiť dcériným obviňujúcim pohľadom. „Viem, že práve toto chceš! V každom prípade...“ Matka jej vtisla do ruky väčšiu časť koláčika. Robin sa nebránila. „Nechcela som vedieť, či má o teba Matthew strach. Chcela som sa opýtať, či nežiarli.“

Robin si odchlipla zo silnej čajovej zmesi s názvom Bettys Blend a neprítomne uvažovala, že zopár čajových vrecúšok by mohla vziať aj do kancelárie. Vo Waitrose v Ealingu nemali nič, čo by sa jej vyrovnalo. Strike mal rád silný čaj.

„Áno, Matthew žiarli,“ povedala napokon.

„Predpokladám, že nemá dôvod.“

„Isteže nie!“ vyhĺkla pobúrene Robin. Cítila sa zradená. Matka vždy stála na jej strane, vždy...

„Nemusíš sa hned rozčuľovať,“ povedala pokojne Linda. „Nenaznačujem, že si urobila niečo, čo by si nemala.“

„To je dobre,“ vyhlásila Robin. Ani si neuvedomila, že sa pustila do koláča. „Lebo som nič neurobila. Strike je môj šéf, a to je všetko.“

„Aj tvoj kamarát,“ prehodila pokojne matka. „Súdiac podľa toho, ako o ňom hovoríš.“

„Áno,“ pripustila Robin, ale úprimnosť ju nútila dodať: „Nie sme však normálni priatelia.“

„Prečo nie?“

„Nerád rozpráva o osobných veciach. Všetko z neho treba ťahať ako z chlpatěj deky.“

S výnimkou jedného neslávne známeho večera (ktorý odvtedy takmer nespomínali), keď sa Strike tak opil, že ledva stál na nohách, jej nikdy dobrovoľne neprezradil nič o svojom súkromnom živote.

„Ale rozumiete si, však?“

„Hej, veľmi dobre.“

„Mnohým mužom sa ťažko počúva, ako dobre si ich druhá polovička rozumie s inými mužmi.“

„A čo mám robiť? Pracovať so samými ženami?“

„Nie,“ odvetila Linda. „Len vravím, že Matthew sa očividne cíti ohrozený.“

Robin mala občas podozrenie, že matku mrzí, že dcéra nemala viac frajerov, skôr ako nadviazala vzťah s Matthewom. S Lindou si boli blízke: bola jej jedinou dcérou. Obklopená kaviarenským štrnganím a cinkaním si uvedomila, že má strach, aby matka nepovedala, že ak chce, ešte môže zo svadby vycúvať. Hoci bola unavená, sklúčená a s Matthewom mali za sebou niekoľko neľahkých mesiacov, vedela, že ho ľúbi. Šaty boli hotové, kostol rezervovaný, hostina takmer zaplatená. Jednoducho musí pokračovať v ceste a dostať sa k cieľovej čiare.

„Strike sa mi nepáči a navyše má frajerku. Stretáva sa s Elin Toftovou, ktorá pracuje ako moderátorka v rádiu.“

Dúfala, že táto informácia upúta matkinu pozornosť. Linda popri varení a práci v záhrade rada počúvala rádio.

„Elin Toftová? Nie je to tá svetlovlasá krásavica, čo minule v telke hovorila o skladateľoch z obdobia romantizmu?“ opýtala sa Linda.

„Ási áno,“ odvetila bez nadšenia Robin, a hoci jej taktika na odvrátenie pozornosti zabrala, zmenila tému. „Takže sa chcete zbaviť landrovera?“

„Áno. Samozrejme, nič zaň nedostaneme. Nanajvýš šrotovné...“ Linda sa zrazu zarazila, akoby jej niečo zišlo na um. „Nechcete ho vy dvaja s Matthewom? Daň na budúci rok sme už zaplatili a nejakým zázrakom vždy prejde emisnou kontrolou.“

Robin zamyslene prežúvala koláč. Matthew v jednom kuse fňukal, že nemajú auto, a tento nedostatok pripisoval jej nízkemu platu. Manžel jeho sestry vlastnil Audi A3 Cabriolet a on mu ho priam bolestne závidel. Robin vedela, že z otlčeného starého landrovera, napáchnutého mokrým psom a gumákmi, by mal Matthew iný pocit. Ibaže o jednej v noci začal v obývačke vyratúvať, koľko podľa neho zarábajú všetci ich rovesníci, a s potešením uzavrel, že Robinina mzda sa nachádza na chvoste rebríčka. Teraz si zrazu v návale zlomyseľnosti predstavila, ako snúbencovi hovorí: „Ale veď máme landrover, Matt, takže už nemusíme šetriť na audi!“

„V práci by sa mi zišiel,“ povedala nahlas. „Keď bude treba odísť z Londýna, Strike si nebude musieť požičiavať auto.“

„Hm,“ zamrmlala naoko nesústredene Linda, no nespúšťala zrak z dcérinej tváre.

Keď sa vrátili domov, Matthew práve pomáhal budúcemu svokrovi preštieť na stôl. U Robininých rodičov zvyčajne pomáhal viac než doma.

„Ako vyzerajú šaty?“ opýtal sa. Robin predpokladala, že sa s ňou chce uzmierniť.

„V pohode,“ odvetila.

„Ak mi o nich niečo povieš, prinesie nám to smolu?“ opýtal sa, a keď sa neusmiala, dodal: „Stavím sa, že v nich budeš aj tak nádherná.“

Dala sa obmäkčiť a vystrela k nemu ruku. Žmurkol na ňu a stisol jej prsty. Vzápätí Linda položila na stôl medzi nich misu so zemiakovou kašou a vyhlásila, že im darovala landrover.

„Čože?“ Na Matthewovej tvári sa zračilo zdesenie.

„Stále opakuješ, že potrebuješ auto,“ vyhlásila Robin, akoby chcela matku brániť.

„Áno, ale landrover do Londýna?“

„Prečo nie?“

„Pokazí mu imidž,“ ozval sa jej brat Martin, ktorý práve vošiel do miestnosti s novinami v ruke. Zjavne zisťoval, kto sa zúčastní popoludňajších konských dostihov Grand National. „Tebe však bude maximálne vyhovovať, Rob. Viem si predstaviť, ako spolu s Ciciakom odfrčíte na miesto vraždy niekam do terénu.“

Matthew zaťal zuby.

„Drž hubu, Martin,“ zahriakla ho sestra, sadla si k stolu a zamračila sa na mladšieho brata. „Chcela by som vidieť, ako by si mu to povedal do očí.“

„Asi by sa zasmial,“ vyhlásil ľahkomyselne Martin.

„Lebo ste druhovia v zbroji?“ precedila ostro. „Obaja ste riskovali životy a dostali vyznamenanie?“

Martin ako jediný zo štyroch súrodencov nešiel na univerzitu a jediný ešte býval s rodičmi. Vždy bol citlivý aj na ten najmenší náznak, že mohol dosiahnuť viac.

„Čo to má, kurva, znamenať? Čo mám vstúpiť do armády?“ vybuchol.

„Martin,“ napomenula ho Linda. „Pozor na jazyk!“

„Rýpe do teba za to, že máš ešte vždy obe nohy, Matt?“ opýtal sa Martin.

Robin pustila nôž a vidličku a vyšla z kuchyne.

Znova mala pred očami tú odseknutú nohu: lesklú holennú kosť trčiacu z mŕtveho mäsa a špinavé nechty, ktorých majiteľka si ich možno chcela umyť alebo nalakovať, skôr ako ich niekto uvidí...

Rozplakala sa. Plakala prvý raz, odkedy prevzala ten balík. Vzor na starom koberci na schodoch sa jej rozmazal pred očami. Šmátrala pred sebou, kým nenahmatala kľučku na dverách svojej izby. Podišla k posteli a hodila sa dolu tvárou na čistú prikrývku. Plecia sa jej triasli, hrud sa jej dvíhala, prítískala si ruky na mokrá tvár a snažila sa tmiť vzlyky. Nechcela, aby za

ňou prišli. Túžila byť osamote a jednoducho zo seba vypustiť všetky emócie, ktoré potláčala, aby vydržala do konca pracovného týždňa.

Bratova neuvážená poznámka o Strikeovej amputácii bola ozvenou detektívových žartov na adresu odseknutej nohy. Nejaká žena zomrela pravdepodobne za hrozných, brutálnych okolností, a nikomu na nej zjavne nezáležalo tak ako Robin. Smrť a sekera ponížili neznámu ženu na kus mäsa, problém, ktorý bolo treba vyriešiť, a ona, Robin, mala pocit, že ako jediná nezabudla, že tú nohu možno ešte pred týždňom používala živá ľudská bytosť...

Po desiatich minútach nepretržitého plaču sa prevrátila na chrbát, otvorila uslzené oči a poobzerala sa po svojej starej izbe, akoby jej to mohlo pomôcť.

Tá izba jej kedysi pripadala ako jediné bezpečné miesto na svete. Tri mesiace po odchode z univerzity z nej takmer nevychádzala a dokonca v nej aj jedávala. Steny boli v tom čase krikľavoružové. Tú hroznú farbu si omylom vybrala ešte ako šestnásťročná. Už vtedy si neurčito uvedomovala, že to nevyzerá najlepšie, no nechcela otca žiadať, aby izbu premaľoval, a tak hrozný odtieň zakryla množstvom obrázkov. Pri nohách postele visel tvárou k nej obrovský plagát *Destiny's Child*. Hoci tam teraz nebolo nič okrem hladkej zelenkastosivej tapety, ktorou Linda vytapetovala celú izbu, keď dcéra odišla za Matthewom do Londýna, Robin si ešte aj teraz vedela predstaviť Beyoncé, Kelly Rowlandovú a Michelle Williamsovú, ako na ňu hľadia z obálky albumu *Survivor*. Ten záber sa neoddeliteľne spájal s najhorším obdobím jej života.

Teraz viseli na stenách len dve zarámované fotografie: na jednej bola Robin so spolužiakmi z maturitného ročníka v posledný školský deň (vzadu v zábere stál Matthew – najkrajší chalan v ročníku, ktorý nechcel strúhať grimasy ani mať na hlave smiešny klobúk), na druhej dvanásťročná Robin na starom highlandskom poníkovi Angusovi, strapatom, silnom a tvrdohlavom tvorovi, ktorý žil na strýkovej farme a ktorého zbožňovala bez ohľadu na to, že občas neposlúchal.

Vyčerpaná Robin zažmurkala, aby zahнала ďalšie slzy, a utrela si mokrú tvár do dlaní. Z kuchyne pod izbou k nej doliehali tlmené hlasy. Bola si

istá, že matka Matthewovi radí, aby jej dal chvíľu pokoj. Veľmi dúfala, že ju počúvne. Najradšej by prespala celý zvyšok víkend.

O hodinu ešte vždy ležala na posteli pre dvoch a ospanlivo hľadela von oknom na korunu lipy v záhrade. Zrazu sa ozvalo klopanie a vošiel Matthew s hrnčekom čaju.

„Mama mala pocit, že by si si dala.“

„Vďaka,“ povedala.

„Všetci budeme spolu pozerať dostihy. Mart stavil veľkú sumu na Ballabriggsa.“

Ani slovom nespomenul jej rozrušenosť či Martinove hrubé poznámky. Matthewovo správanie naznačovalo, že sa sama strápnila a on jej ponúka východisko. Hneď jej bolo jasné, že si nevie ani predstaviť, čo v nej vyvolal pohľad na tú ženskú nohu. Nie, on sa len hneval, že Strike, s ktorým sa nikto z Ellacottovcov nikdy nestretol, znova zaberá priestor vo víkendových rozhovoroch. Presne ako vtedy na ragby so Sarah Shadlockovou.

„Nerada sledujem kone, ktoré si idú zlámať väzy,“ odvetila. „A v každom prípade mám robotu.“

Chvíľu stál pri posteli a zhora na ňu hľadel a potom sa pobral preč. Dvere za sebou zabuchol trochu prisilno, takže sa znova otvorili.

Robin si sadla, odhrnula vlasy, zhlboka sa nadýchla a šla si po notebook ležiaci v obale na toaletnom stolíku. Mala pocit viny, že si ho berie so sebou na výlet domov v nádeji, že si nájde čas na to, čo v duchu nazývala vlastným vyšetovaním. Ten pocit ju prešiel, keď videla, aký veľkoryso zhovievavý postoj zaujal Matthew. Nech si pozerá dostihy. Ona má na práci dôležitejšie veci.

Vrátila sa do postele, naukladala si za chrbát kopu vankúšov, zapla notebook a otvorila zopár stránok, ktoré si pridala medzi obľúbené. Nepovedala o nich nikomu – dokonca ani Strikeovi, ktorý by si nepochybne myslel, že len stráca čas.

Skúmaním dvoch rozdielnych, no predsa prepojených oblastí súvisiacich s listami, ktoré mal podľa nej Strike ukázať Wardlovi, strávila už niekoľko hodín. Jeden bol od mladej ženy, ktorá si chcela odrezať nohu,

a druhý od osoby, ktorá chcela so Strikeovým kýmptom robiť veci, pri ktorých sa jej dvíhal žalúdok.

Robin odjakživa fascinovalo fungovanie ľudskej mysle. Na univerzite, odkiaľ náhle odišla, študovala psychológiu. Mladá žena, ktorá napísala Strikeovi, zjavne trpela poruchou identity telesnej integrity: iracionálnou túžbou dať si odstrániť zdravú končatinu.

Robin si na internete preštudovala niekoľko vedeckých prác a teraz už vedela, že táto porucha je veľmi zriedkavá a jej presná príčina nie je známa. Na podporných stránkach sa dozvedela aj to, ako veľmi ľudia nenávidia tých, čo ju majú. Diskusné fóra boli plné zlostných komentárov obviňujúcich chorých z toho, že uctievajú status, ktorý iní ľudia získali v dôsledku nešťastia a choroby, a snažia sa upútať pozornosť groteskným a urážlivým spôsobom. Reakcie na útoky boli rovnako nahnevané: Naozaj sa pisateľ domnieva, že daný človek *chce* trpieť touto poruchou? Fakt nevie pochopiť, aké ťažké je túžiť po paralýze či amputácii? Robin uvažovala, čo by si o príbehoch ľudí trpiacich touto poruchou pomyslel Strike, keby ich čítal. Predpokladala, že by s nimi nesúcitil.

Na prízemí sa otvorili dvere vedúce do obývačky a k Robin doľahol útržok komentátorovho hlasu, otcov príkaz čokoládovohnedému labradorovi, že má ísť niekam inam, lebo si prdol, a Martinov smiech.

Vyčerpaná Robin si znechutene uvedomila, že si nevie spomenúť, ako sa volala tá dievčina, čo v liste žiadala Strikea o radu, ako si odrezať nohu. Marilo sa jej, že Kylie alebo tak nejako. Pomaly sa posúvala čoraz nižšie na najnavštevovanejšej podpornej stránke, ktorú našla, a pozorne sledovala používateľské mená, ktoré by s ňou mohli mať nejakú spojitosť. Kde inde by sa tínedžerka s nezvyčajnou fixáciou podelila o svoju túžbu, ak nie v kyberpriestore?

Dvere na spálni zostali po Matthewovom odchode odchylené, no teraz sa otvorili dokorán a do spálne sa došmatlal labrador Rowntree. Najskôr prišiel k Robin, ktorá ho neprítomne poškrabala za ušami, potom si ľahol k posteli a chvíľu búchal chvostom o dlážku. Napokon zadriemal, a zatiaľ čo hlasno odfukoval, ona ďalej prečesávala diskusné fóra.

Z ničoho nič ju zaplavil jeden z tých príválov nadšenia, aké spoznala, keď začala pracovať pre Strikea. Bol pre ňu okamžitou odmenou za hľadanie nepatrnej informácie, ktorá mohla znamenať niečo, nič a občas aj všetko.

Nemamsakamobratit: Nevie niekto z vás niečo o Cameronovi Strikeovi?

Robin zadržala dych a klikla na dané vlákno.

R@doBy: O tom jednonohom detektívovi? Hej, je veterán.

Nemamsakamobratit: Vraj si to možno urobil sám.

R@doBy: Nie, ak si ho vyhladáš, zistíš, že bol v Afganistane.

To bolo všetko. Robin prečesala aj ďalšie vlákna na fóre, no osoba s prezývkou Nemámsakamobratiť svoju otázku nezopakovala a nikam inam neprispela. To však nič neznamenalo. Mohla si zmeniť používateľské meno. Robin hľadala, až kým nebola spokojná, že preskúmala každý kút danej stránky, no Strikeovo meno sa už neobjavilo.

Robinino nadšenie sa vytratilo. Aj za predpokladu, že pod prezývkou Nemámsakamobratiť sa v skutočnosti skrývala pisateľka listu, presvedčenie, že Strike si sám amputoval nohu, dala jasne najavo už v liste. Nebolo veľa slávnych jednonohých ľudí, na ktorých by sa dala upriamiť nádej, že si svoj stav zvolili dobrovoľne.

Z obývačky na prízemí k nej teraz doliehali povzbudzujúce výkriky. Zatvorila fóra o poruche identity telesnej integrity a zamerala sa na druhú oblasť svojho vyšetrovania.

Namýšľala si, že odkedy pracuje v detektívnej agentúre, má hrubšiu kožu. Prvé výlety do sveta fantázií akrotomofilov (ľudí, ktorých sexuálne priťahujú osoby po amputácii), od ktorého ju delilo len niekoľko klikov, v nej však zanechali nepríjemný pocit, ktorého sa nevedela zbaviť, aj keď už dávno nebola na internete. Teraz sa začítala do výlevov muža (teda

aspoň predpokladala, že je to muž), ktorého najviac zo všetkého vzrušovala predstava ženy, ktorá má amputované všetky štyri končatiny – ruky nad lakťami a nohy nad kolenami. Iný muž (predsa to nemohli byť ženy) od mladosti masturboval pri predstave, že náhodou odsekol obe nohy sebe aj svojmu najlepšiemu priateľovi. Všade sa diskutovalo o fascinácii samotnými kýptami, o obmedzenom pohybe ľudí po amputácii, o invalidite, ktorú si Robin vysvetlila ako extrémny prejav *bondage* praktík.

Zdola k nej doliehal zvláštny nosový hlas komentátora Grand National, ktorý čosi nezrozumiteľne bľabotal, a bratove čoraz hlasnejšie povzbudzujúce výkriky. Preletela ďalšie fóra, hľadajúc zmienku o Strikeovi a zároveň spojenie medzi touto úchylkou a násilím.

Zdalo sa jej pozoruhodné, že nikoho z tých, čo na tomto fóre opisovali svoje predstavy súvisiace s amputáciou a ľuďmi, ktorí ju absolvovali, zjavne nevzrušovalo utrpenie ani násilie. Dokonca aj muž, ktorý fantazíroval o tom, že si spolu s priateľom odseknú nohy, sa k tejto otázke vyjadril jasne a zrozumiteľne: odseknutie nôh bolo len nevyhnutným krokom k dosiahnutiu cieľa, ktorým boli kýpte.

Dokázal by človek, ktorého vzrušuje jednonohý Strike, odseknúť ženskú nohu a poslať mu ju? Matthew by povedal, že áno, pomyslela si pohľadavo Robin, lebo by predpokladal, že každý čudák, ktorého vzrušujú kýpte, je natoľko šibnutý, že by dokázal niekomu odrezať končatinu. Považoval by to dokonca za pravdepodobné. Na základe toho, čo si pamätala z listu od RL, a po tom, čo si prečítala vyznania ďalších akrotomofilov na internete, však usúdila, že je to dosť nepravdepodobné. Keď RL spomínal, že to chce Strikeovi „vynahradiť“, v skutočnosti mal zrejme na mysli praktiky, ktoré by detektívovi pripadali oveľa nechutnejšie ako samotná amputácia.

„ÁNO, KURVA, ÁNO! PĀŤSTO LIBIER!“ zvrieskol Martin. Z chodby sa ozýval rytmický dupot a Robin usúdila, že bratovi bola obývačka na poriadny víťazný tanec jednoducho primalá. Rowntree sa zobudil, vyskočil na nohy a omámene zaštekal. V tom hluku vôbec nepočula prichádzať Matthewa, až kým sa neoprel do dverí. Automaticky sa preklíkala naspäť cez stránky venované sexuálnej fetišizácii osôb po amputácii.

„Ahoj,“ povedala. „Tipujem, že Ballabriggs vyhral.“

„Áno,“ prisvedčil.

Druhý raz v ten deň jej podal ruku. Robin odložila notebook nabok a Matthew ju vytiahol na nohy a objal. S teplom jeho tela prišla úľava, ktorá ňou prenikla a priniesla pokoj. Nezniesla by ďalší večer dohadovania sa.

Vtom sa odtiahol, upierajúc zrak kamsi za ňu.

„Čo je?“

Pozrela na notebook. Uprostred rozsvietenej bielej obrazovky zaplnenej textom svietila veľká zarámovaná definícia:

Akrotomofília *substantívum*

Sexuálna úchylka spočívajúca v ukájaní sa predstavami
alebo stykom s osobou po amputácii.

Na okamih zavládlo ticho.

„Koľko koní zomrelo?“ opýtala sa slabým hlasom Robin.

„Dva,“ odsekol Matthew a vyšiel z izby.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.